

ЛИСТОПАД

1981

Виходить з січня 1927 р.

№ 21 (1111)

Київ

Ціна номера 20 коп.

ДІВЕРС

Мал. В. ШИРЯЄВА

Хліб — це наше багатство. Треба виводити на чисту воду тих безвідповідальних, байдужих людей, котрі по-варварському ставляться до хліба.
(3 листів до редакції).

Колобок: То тепер мене викинули на смітник, а колись про мене казки розказували!..

Дармоїд, як відомо, — це такий тип. Непотрібний, як сарана. У дармоїда є голова, ноги, руки, очі. Словом, усі ознаки людської подоби. Єдине, що його відрізняє від людини — великий рот і ще більший шлунок. Шлунок і рот дармоїду замінюють усе: голову, руки, мозок, думки. Дармоїд, кажуть, шлуком навіть думає. Але це, звичайно, за умови, коли шлунок порожній. Думає, де і за що поїсти. Як тільки шлунок наповнюється — дармоїд думати перестає.

Його не цікавлять ні театри, ні книжки і, безперечно, ось цей фейлетон. Він його читати не буде. Та й пишеться він не для дармоїда.

Будь-яку людину можна закликати до совісті, настрахати її доганами, звільнення з роботи, врешті-решт, тюрмою-в'язницею. І людина, яка б вона не була, прислухається, задумується, почне виправлятися. Щоправда, є такі люди, котрі не бояться, кажуть, нічого,

але бояться сміху. Дармоїд і сміху не боїться. Він боїться одного — праці. Праці, яка б дармоїда наблизилася до людини. Але яким чином ти примусиш дармоїда працювати? До совісті його не закличеш: у нього її нема. З роботи не звільниш: він і так не працює. Посадиш у в'язницю? А він каже:

— Мені цього й треба. На шармак їсти дають. Теплим чаєм поять. Дах над головою є. Ліжко, хоч і нарами називається, але все ж не гола долівка.

Дармоїд, як бачите, філософствує. Це як він сидить. І це як його годують. Потім дармоїда випускають, бо думають, що тюрма його виправить і він почне сам на себе працювати. Еге ж!

Від роботи коні дохнуть! — відповідає дармоїд на всі пропозиції. — А я ж не кінь.

Дармоїд багатолікий. Дармоїд різний. Дармоїд класифікується. Серед дармоїдів є, наприклад, інтелектуали.

Інтелектуали-книголюби. Ті крутяться здебільшого біля букіністичних магазинів і на «чорному» книжковому ринку. Часто навіть з «дипломатами» в руках. Крутяться і ніби самі у себе запитують: — «Королева Марго» потрібна? — «Женщина в белом», «Королі і капуста» нада?

Є й інший різновид дармоїда. Дармоїд-автолюбитель. Цей крутиться під автомагазинами і біля станцій техобслуговування. Сьогодні він особливо масовий.

Трапляються й дармоїди, про яких кажуть: «Дармоїд на шії». Це як чиряк або флюс. На шії батьків, на шії бабусь. Ці, як і інші дармоїди, міцні здоров'ям. Колір: шкіри — молоко з сунічками. Візьміть, приміром, Миколо Куківського з провулка Коломійського, 16. Пилячить, хуліганить. У вільний від сидіння час. Решту сидить: то за дармоїдство, то за хуліганство.

— Так і життя проходить, — посміхається він, називаючи таке паразитування життям.

Від Куківського не відстає Швацбург Євген з вулиці Межевої, 15. Цей взагалі не знає, що таке робота.

Є дармоїди — «коти» і «кішечки». Це зовсім інший тип. Він не схожий ні на хулігана, ні на щетинистого бродягу чи м'ятого аліментника. Це дармоїд-красень. Він живе за рахунок близької. Тобто тієї дамочки, яка працює, а дармоїд-кіт тулиться коло неї за харчі...

Дармоїди-кішечки навпаки: вони живуть за рахунок своєї молодості, краси і дядів з тугими гаманцями. Для прикладу візьмемо Марину Костилову. Її адреса: краді дніпровські пляжі і готелі міста Києва.

Є дармоїди святі. Святі і вірують. Приміром, дармоїд на кличку «Тарган». За паспортом Ярослав Костенко. Цей «святій віруючий» навіть власного «Москвича» має: 15—43 КУЧ. Маршрути його пролягають від вулиці Ворошилова, 6-а, де він проживає своє «святиє життя», до Печерської Лаври, Софії, Володимирського собору. Продає біблії, молитовники, псалтирі, іконки, але не гидує й іноземними штанами, бюстгалтерами, трусиками, торбачами. Ще й ображається, особливо, коли в сферу його діяльності втручаються, як він каже, «еретики». Це сімейство Дзюменків: Володимир (Воля), Михайло (Міла) і сестра Віра (Либідь) з вулиці Ентузіастів, 23. Ці в три пари рук інколи й «Таргана» затикають за пояса.

Розсоха Сергій — дармоїд широкого профілю. Живе по вулиці Шорса, 5, але його постійна прописка під готелями: «Мир», «Либідь», «Дніпро», «Русь». Бере все, аби лишень від інтуриста. І останній тип дармоїда. Мандрівний «санітар». Це, як правило, аліментники, бродяги. Живуть на вокзалах, у верболозах, у норах. Навіть на звалищах смітників у районі села Пирогово. Чистять ті смітники разом із воронами. Збирають посуд, металобрухт, макулатуру. Запевняють, що виконують чисту роботу. Типовими мандрівними дармоїдами є: Куценко Григорій (адреса: під київськими каштанами), Валентина Журавльова, Жанна Котова та інші.

Ось такий дармоїд: багатолікий і різнобарвний. Він обкрадає суспільство, живе за його рахунок. З дармоїдів же й плодяться, бо голод — не тітка, і злодії, і спекулянти, і бандити. Дармоїдів на сьогодні ще такі є та є. Їх, як кажуть, вистачає. І це тоді, коли біля кожної прохідної фабрики і заводу — оголошення:

«ЗАПРОШУЄМО НА РОБОТУ!» А може, досить запрошувати? Влаштувати? Попереджати? Направляти? Порушувати? Оформляти? Публікувати? Словом, панькатися. Може, простіше було б їх усіх зібрати... В одну якусь купу... Дармоїдську купу. Хай би там жили...

А втім, це лише думки вголос. Давайте над цим подумавемо разом.

м. Київ.

О. ФЕДОРЧУК.

МОТОРНА ОСА

І сміх, і гріх, і чудеса — Керує вулицю Оса.
— Нелегко, — мовить-завом будь.
І справді, спокою не знає:
Усе, що Бджоли принесуть,
Встиглі зносить одна...

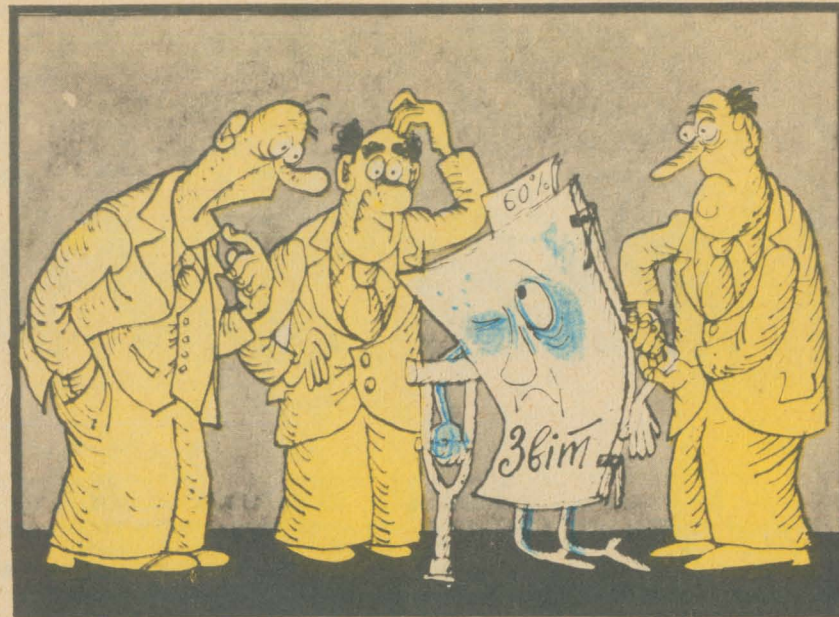
ЯКЩО ЧЕСНО...

— Що не кажіть, я вмію жити, — Петро хвалився часто.
Якби вмів чесно говорити,
Сказав би: вмію красти...

ХВІСТ СУМНІВАЄТЬСЯ

Лисиця мовить Борсуку:
— Спіймали Зайця в курнику,
Жирненьку він поцупив курку,
За це йому порвали шкурку,
Таку я, друже, чула вість.
До чого докотився Сірий!..
Борсук рудий: «Тобі я вірю,
Та сумнівається мій хвіст».

Анатолій ГОРПИНІЧ.

— Якийсь він занехаяний та непоказний...

— Ось тепер його можна й керівництву показувати!

Телеграфне агентство ШЕРЦЯ

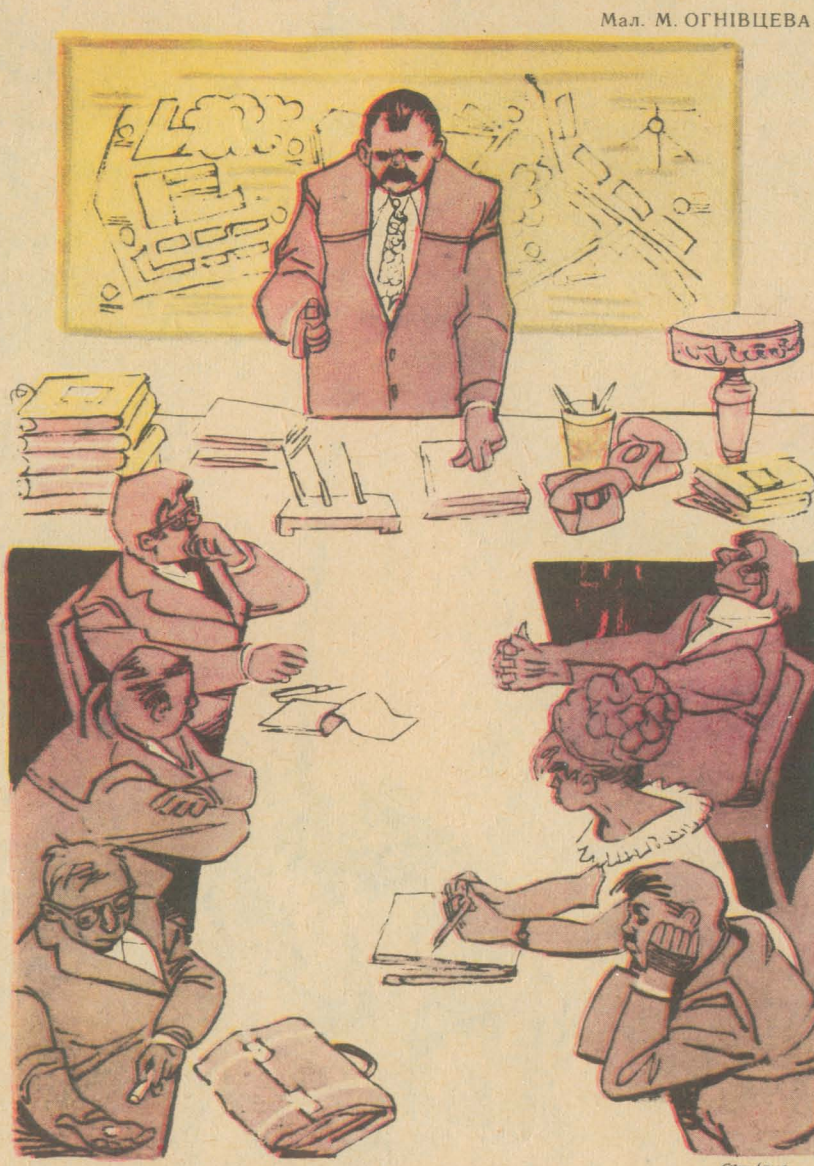
ЦІКАВА СТАТИСТИКА

КИЇВСЬКА область. Спец. кор. ТАП передає: у місті Таращі мешканці вулиці Чапасава за два роки жодного разу не викликали додому лікаря. Це пояснюється не так особливою витривалістю «чапасівців», як тим, що техніка рибомеліоративної станції, яка тут розміщується, повністю розбила дорогу. І по ній — ні проїхати, ні пройти.

ТРАКТОР-ВЕРТОЛІТ — ТЕХНІКА МАЙБУТНЬОГО

Новий вид сільськогосподарської техніки — трактор-вертоліт — випробовується в майстернях колгоспу імені Шевченка Великописарівського району на Сумщині.

Створення такої машини — справа надзвичайно складна й копітка, — пояснили кореспондентові ТАП сільські раціоналізатори. — Можливо, вона розтягнеться аж на кілька років. І все одно ми сподіваємося, що наш винахід почне діяти значно раніше, аніж керована О. А. Ломасою пересувна мехколона № 145 закінчить будівництво дамби між селами Братенця й Шевченки, розпочате ще в 1978 році. Зі створенням літаючого трактора у тій дамі взагалі відпаде необхідність: постійний зв'язок між цими двома селами буде забезпечено за будь-якої негоди!

— Поговорили — і досить! Треба переходити від слів до діла. Хто хоче висловитися з цього приводу?

Мал. М. ОГНІВЦЕВА

● Увійти в чис-небудь становище завжди легше, ніж вийти з нього.

● Навіть світлі думки навідувались до нього з «чорного ходу».

● Парадокс: скромність прикрашає людину, але скромні люди не люблять прикрас.

ІРОНІЗМИ

● Після того, як все стане на своє місце, дехто не знаходить собі місця.

● Він завжди там, де важко, але нікому від цього не легше.

● Якщо лаври не дають спати, зверніться до лікаря.

Аркадій ЛЕВ.

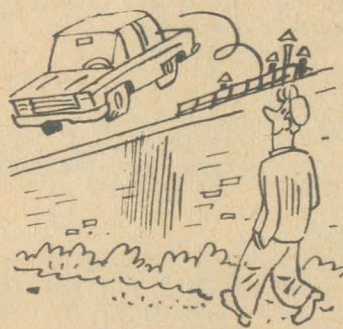
● Пам'ять не зраджувала йому ніколи. Він їй — часто.

● Свої борги найчастіше покривав обіцянками.

● Впізнати себе можна. Тільки не завжди зі службової характеристики.

Леонід КУДІШ-ЗІНЬКІВ.

ПОДАРУНКИ З НЕБА

ГУМОРЕСКА

— А що знаходиться отут, за нею? — кивнув Дмитро Гудзик на огорожу, що тяглася вздовж вулиці.

— Там? — перепитав Іван Сосонка. Потім подумав трохи і раптом весь аж засяяв від здогадки:

— Так тут же, хлопці, цех, що випускає металевий посуд. І як же це я зразу не втеропав? Скоро презимка. От і готується вже дехто, щоб не йти впорожні додому.

— А ковбасу тоді ми знайшли біля огорожі м'ясокомбінату, з тильного боку, — кажу я.

— Вірно, — підтвердив Гудзик. — Там справді м'ясокомбінат.

Після цього Дмитро Гудзик щось вельми задумався, весь час ішов мовчки і тільки перед тим вже, як повертати до свого будинку, тихенько прошептав сам до себе:

— Все ясно. Треба...

На другий день Дмитро Гудзик із нами не йшов, на третій також. Це стурбувало нас. Що з ним? Може, захворів? Може?.. Вирішили сходити додому, виспити.

Зустріла нас його дружина Мотря Євдокимівна.

— Прийшов оце позавчора з роботи, — сказала вона, — мовчазний якийсь. Всю ніч не спав, крутився, а вранці підхопився і каже — попроси сьогодні у чергову відпустку, поїду в Тольятті. Я, звичайно, запитала, чого це тебе туди несе. А він відповідає, що мені, мовляв, обов'язково потрібно походити трохи біля автомобільного заводу. І того ж вечора поїхав...

Ми з Іваном Сосонкою мовчки переглянулися, посміхнулися, а коли вийшли на вулицю, Іван і каже:

— Мене одне лиш турбує: взяв він з собою захисну каску чи ні? Все-таки автомобіль — це ж не каstrуля. І тим більше не ковбаса.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

м. Боярка Київської області.

Високий чоловік у чорному фракі виходить на сцену. Він ставить свій сяючий циліндр на столик, накидає туди різного мотлоху і накриває зверху носовичком. По тому плеще в долоні, зісмикує хустинку і дістає з циліндра живого зайця. Глядачі бурхливо аплодують...

Упродовж століть пригощає нас цирк фокусом про зайця з циліндра. Проте з недавнього часу подекуди почалися спроби поставити виробництво отих зайців на промислову основу. І хоча справжньою зайчиною тут і не пахне, дещо у цьому плані справді придумали.

Робиться це приблизно так. Входить високий чоловік у синьому комбінезоні в цех, бере старе ганчір'я (таке самісіньке, як для виробництва зайців у цирку), кладе — ну, скажемо так — у залізний ящик — і виймає... набивний килим, що виграє усіма барвами веселки. Нова порція ганчір'я — новий килим. Тобто, якщо виробництво зайців у цирку штучне, то тут — потокова лінія. І ніяких оплесків не треба.

Ви вже здогадалися, що мова йде про переробку утильсировини — справу дуже для всіх нас потрібну і вигідну.

Отаким порядком, переробляючи всякий непотріб, чоловік у синьому комбінезоні одержує і дарує нам безліч необхідних і корисних речей. Починаючи від лінолеумних плиток, попит на які не зменшується, до паперу, на якому надрукують задля окраси наших книжкових шаф безсмертні твори Дюма-батька, про сина я вже не кажу.

До речі, про книжкові шафи. Киньте оком на вашу домашню бібліотеку. Трішечки уяви — і перед вами

замість барвистих палітурок зашумить вітами невеличкий гайок. Задля вашої насолоди він припинив своє існування, а його дерева компактно розмістили на полірованих полицях.

А гайок можна було б зберегти. Кілька років тому почали в деяких книжках друкувати на останній сторінці таку собі відозву, де роз'яснювалося: кожні шістьдесят кілограмів макулатури зберігають від вирубки одне дерево, яке виростає протягом 50—80 років. Закликаємо, писали автори звернення, активно сприяти заготівельним організаціям у збиранні макулатури. Це, мовляв, дасть можливість збільшити випуск потрібної населенню літератури.

Подбавши про моральний бік справи, заготівельники почали думати про матеріальний, і це цілком виправдано. Прийомна ціна кілограма паперу усього дві копійки, ганчірок — трохи дорожче. Порожніх пляшок на пуд набереш — тут до червінця потягне, а пуд паперу — 32 копійки, як не крути. Здавачам паперового і ганчір'яного мотлоху для заохочення їх корисного ентузіазму почали продавати товари підвищеного попиту — скажімо, кришталеві вироби. Іноколи, щоправда, неполадності на цьому фронті теж мають місце. Щоб придбати, приміром, кришталеву чарку, треба здати 14 кілограмів ганчір'я. Посуд же прийнято купувати дюжинами, півдюжинами. Де ж їх, ганчірок, набереш стільки...

Але справа з мертвої точки зрушила. Особливо після того, як запровадили систему обміну макулатури і ганчірок на талони. Здав 10—20 кілограмів — одержуй можливість купити підвищеного попиту книгу. Взаємовигідно стало.

...І все-таки простягає руку чоловік у синьому

комбінезоні, щоб узяти чергову порцію непотрібно-го для переробки на потрібне, і хапає пальцями порожнечу. Він — по інстанції:

— Де сировина?

— Немає, — відповідають.

— Чому?

— Заготівельники підводять. Взяти хоча б і Полтавську область. На 40—50 процентів завдання по заготівлі вторсировини виконується...

— Чому?

Ох, це «чому»... На одне відповіси, а замість нього десять нових з'являється.

Візьмемо для прикладу макулатуру й ганчір'я. Згідно з нормами, приймальний пункт вторсировини має обслуговувати 6-7 тисяч чоловік. Тобто, коли говорити про Полтаву, їх має бути не менш, як шук сорок. А є... два. Та й ті розташовані у таких сараях, куди, вибачте, гидко заходити. Є ще два пункти — на автомобілях, дрейфують вони у нових мікрорайонах міста, справу свою роблять, але щоб ситуацію в цілому виправити — тут вони, звичайно, не в змозі.

— А чому (от бачите, ми ж казали!) не відкрити нові приймальні пункти? — запитає допитливий читач.

Заготівельники готові: «Дайте нам дислокацію на 62 приймальні пункти, щоб з перспективою на десятиріччя вперед», — з таким проханням звернулися вони в управління головного архітектора міста. Це — програма-максимум. А де поставити два приймальні пункти — вкажіть негайно...

І щоб не шарпнулися вбік звиклі до страховинного вигляду приймальних пунктів вторсировини міські власті, показали заготівельники фотографії, виконані на кольоровому папері, — дивіться, мовляв, якими вони будуть: вигляд ізсередини і ззовні. Нічого ганяного для пейзажу, якраз, навпаки, а сучасний інтер'єр, що швидше нагадує інтер'єр бару, дозволить спілкуватися здавачеві не з зарослим тижневою щетиною приймальником, з недопалком у зубах, а з симпатичними, приємно одягненими дівчатами з наманикюреними нігтями.

І що ви думаєте? Таке враження складається, що не місце для розміщення приймальних пунктів попросили вказати полтавських архітекторів, а визначити, де знаходиться пуп Землі. Не вирішується, одним словом, питання.

Відтак — куди її, макулатуру? Куди старі газети та журнали, зашпартані до неможливого для дальшого використання підручники (а скільки ще є паперового мотлоху — старі листівки, використані абонементні талони, картонні коробки від покупок, пакети і т. д., і т. п.) — куди? У пельку сміттєвоза. Хай гніє на міському смітнику.

— Але ж можна паралельно, так би мовити, з сміттєвозом пустити машину, яка збирала б від населення паперовий і ганчір'яний непотріб, більшість людей залюбки віддала б його просто так, без усякої винагороди, аби позбутися, — знову астрєє у розмову досвідчений читач.

Можна, чому б ні. Але — транспорт?.. Тими двома машинами, якими володіє Полтавське виробничо-заготівельне підприємство «Полтаваторресурси», міста не об'їдеш. А Кременчук, а Комсомольськ-на-Дніпрі, які теж входять у його зону обслуговування?

Та врешті-решт, якщо навіть вирішиться питання з транспортом, — де зберігати зібране? Потрібні складські приміщення. Бо при нинішньому стані речей полтавські заготівельники реально працюють не на заводі по переробці вторсировини, а на той же міський смітник. Місяцями лежить зібране просто неба...

Увесь цей заплутаний клубок проблем вища організація — Головнапостач УРСР — вирішила розв'язати одним махом: побудувати поблизу Полтави завод по переробці старих шин і базу концентрації макулатури на 10 тисяч тонн на рік із перспективою розширення потужностей майже вдвічі. Причому, в комплекс будівництва мають входити і житло для працюючих, і підприємства соціально-культурного.

Ще чим підігрівас інтерес до новобудови Головнапостач УРСР: лівова частка продукції заводу розподілятиметься на місці.

— Нам це ні до чого, — кажуть полтавці, — ми область сільськогосподарська.

— Так один лише вид продукції заводу по переробці шин — плитки для покриття підлоги в тваринницьких фермах — це ж яка економія лісу, крім того — гігієна, культура виробництва!

— Не треба, — каже заступник голови облвиконкому по капітальному будівництву тов. Б. В. Середа.

Отже, якщо скористатися вже наведеною алегорією, у циліндр фокусника покласти на Полтавщині є що. Але заєць не з'являється. Тобто, його не поспішають звідти дістати.

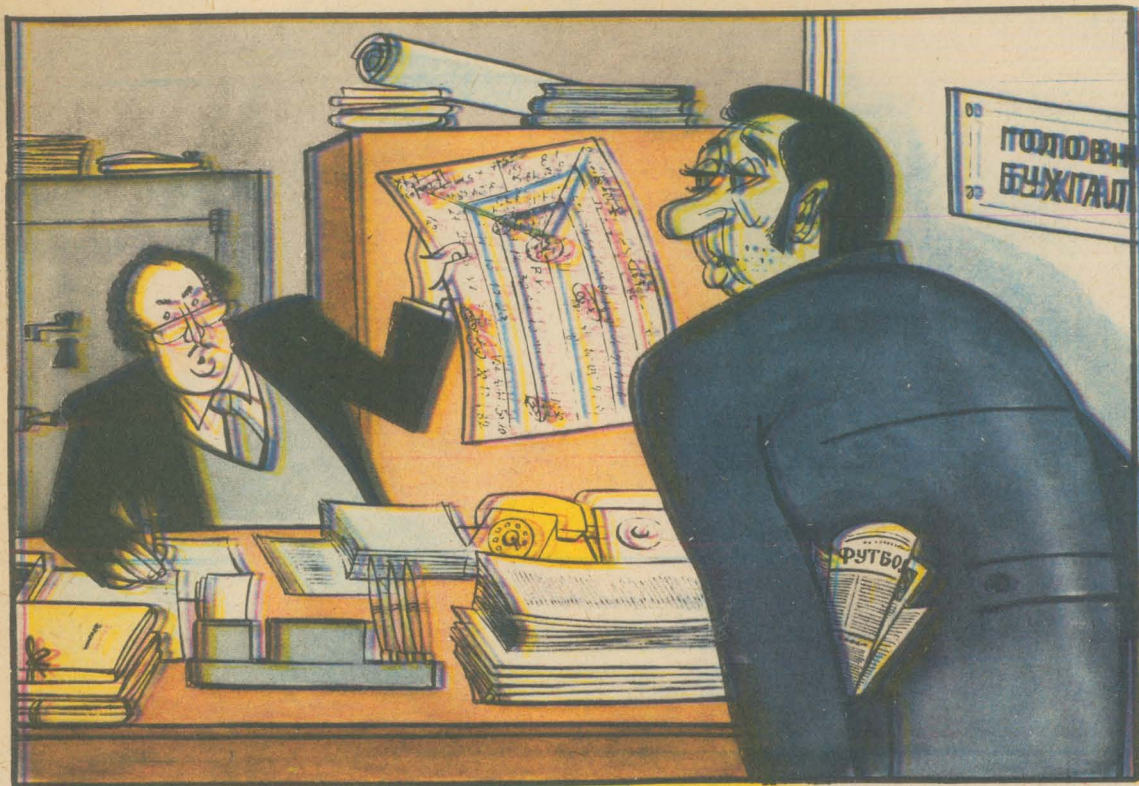
П. ЯБЛОНОВСЬКИЙ.

м. Полтава.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— От лихо! А мені так хотілося показати тобі, онучку, справжні підберезовики...

— Знову ти, Іване, замість авансового звіту записи гри в преферанс даєш!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

«Мое — мое і державне — мое!» — за таким принципом діяли деякі працівники Городоцького коопунівермагу (Хмельницька область). Тому вони впевнено розпоряджались товарами універмагу, як своїми власними. А в результаті на прилавках з'являлися явно вже пошені речі. Практикували меткі ділки й привласнювання товарів з магазину по продажу речей за зниженими цінами, пояснюючи це тим, що беруть, мовляв, у борг. Старший же ревізор Кам'янець-Подільського контрольно-ревізійного відділу облспоживспілки Костецький не помічав цих незаконних дій. Та й як він міг не заплітати на це свої очі, коли й сам «брав у борг» товари з магазину? Ось які чудернацькі факти повідомили редакції у своєму листі жителі м. Городка.

Перевірка підтвердила наведені в листі факти. Як повідомив редакції заступник голови правління Хмельницької облспоживспілки тов. Овчаренко А. Г., винні понесли заслужене покарання. За порушення правил радянської торгівлі Л. Т. Вандоляк, яка тимчасово виконувала обов'язки директора універмагу, оголошено сувору догану, а касира П. А. Оседця з роботи звільнено. За нестачі та відсутності належного контролю з роботи звільнено також завмагазином М. Г. Закордонську та старшого ревізора В. В. Костецького.

Матеріали ревізії передано у прокуратуру району.

Вирішив я почистити килим. Скрутив його в рулон, уже було нав'ючився, коли заходить сусід:

— Куди зібралися? — цікавиться.
— Та ось у хімчистку вирішив килим здати.

Сусід так глянув на мене, наче я щойно звалився з неба.

— Хіба ви нічого не чули? — чомусь перейшов він на шепіт. — У хімчистці тепер такі чудеса творяться... Буває, здає чоловік килим, шубу, а вони там раз — і пропали. І кукурякай після цього... Звичайно, повертають власникові певну суму грошей. Але килим не відразу й купиш... Тому дехто й гріє на цьому руки...

— Це вже ви передали кути меду, — відповідаю. — Не може річ пропасти безслідно. Ну, я розумію, Бермудський трикутник — загадка природи. А от щоб у хімчистці... Врешті-решт, у нас є відповідні органи, які швидко можуть встановити, коли і ким та чи інша річ поцуплена...

Одне слово, не послухався я сусіда і відніс свій килим до найближчого приймального пункту хімчистки. І знаєте, вже наступного дня мене охопила тривога. Бо наступного дня ранкова пошта до нашої редакції принесла листа. Житель села Лощкарівки Нікопольського району Дніпропетровської області Олександр Олександрович Семенченко здав у місцевий приймальний пункт хутрянку куртку. Там пообіцяли, що через тиждень-другий вона буде як нова. А минуло багатьох часу, а про куртку — ні слуху, ні духу.

Коли у Олександра Олександровича урвався терпець, поїхав він до Нікополя.

— Ваша куртка пропала, — наче мокрим рядом накрили його працівники фабрики хімчистки «Кристал».

— Як пропала? — не повірив О. О. Семенченко.

— А ми й самі не знаємо, — розвели руками побутовики. — Хочете, ми вам гроші повернемо?

— Хіба ж я вам гроші давав чистити? Тільки після довгих переговорів Олександр Олександрович зрозумів, що хутряної куртки йому більше не бачити.

Сів він тоді і написав листа прокурору

МІЗЕРНИЙ ПРОЦЕНТ

міста Нікополя Л. К. Ковгану. Так, мовляв, і так, у мене в хімчистці пропала куртка. Це не порядок.

Відповідь з прокуратури не забарила. Вона була короткою і малозрозумілою. Тов. Ковган Л. К. повідомляв скаржнику так:

«На Вашу жалобу сообщая, что администрация фабрики хімчистки приняла решение выплатить Вам стоимость пропавшей куртки согласно сделанной Вами оценки куртки при сдаче ее в хімчистку и указанной цены в квитанции...»

Словом, повідомляв про те, що О. О. Семенченку було відомо і без прокуратури. А куди пропала куртка, хто в цьому винен — ні слова.

Про все це і написав Олександр Олександрович до нашої редакції.

— Куди поділася куртка? — перепитав мене Л. К. Ковган, коли я прибув до Нікополя. — Дуже важко встановити. Взагалі, це поодинокий випадок на фабриці... Можливо, річ хтось і вкрав, а можливо, вона просто пропала...

— А як же ви розглядали скаргу? Показали мені течку. А в ній лише

лист О. О. Семенченка і відповідь директора фабрики І. О. Муравйова, який запевняв прокуратуру, що скаргу розглянуто на оперативних зборах працівників і комісією якості.

Коли ми приїхали на фабрику «Кристал», то нам так і не змогли показати протоколів оперативних зборів і засідання комісії якості. Ніхто до пуття так і не зміг пояснити, хто винен у пропажі, яких вжито заходів, щоб подібне не повторювалося.

То хіба після такого реагування на скаргу не зникатимуть на фабриці речі?

І вони зникають. Не знаю, якими даними оперував прокурор Л. К. Ковган, говорячи, що пропажа на фабриці — факт поодинокий. Але якби хтось із працівників прокуратури хоча б погортав журнал реєстрації скарг, то переконався б у протилежному. Пропдають піджаки, кофти, білизна, хутро... До речі, не тільки в Нікополі, а і в інших містах — Марганці, Орджонікідзе, Дніпропетровську...

— Як же пояснити такі чудеса? — запитав я у І. Р. Карпенка — директора Дніпропетровського об'єднання «Прогрес», якому підпорядковані усі фабрики хімчистки області. — Дивіться, у громадянки Суботіної з Марганця пропав піджак, у Крижанової з Орджонікідзе — кофта, у Росохацької і Трубічної з Дніпропетровська — сукні, у Войтової з Нікополя...

— Трапляється, трапляється, — не дав договорити Іван Романович. — І не тільки в нас. Чув, що і в Києві пропадають речі... Але зрозумійте: ми щороку виконуємо величезну кількість замовлень, а пропадає — мізерний процент. Тому для особливого занепокоєння у нас підстав немає...

Почувши таку відповідь, я відразу згадав про свій килим: «Повернуть чи не повернуть, потраплю я в отой «мізерний процент» чи не потраплю?», — завертілося в моїй голові.

В усякому разі, гарантії, що не потраплю, у мене не було, і після розмови з І. Р. Карпенком вона так і не з'явилася.

М. ПРУДНИК.

Дніпропетровська область.

ВИСНОВОК

Усмішка

Перелічивши гроші, дружина спохмурніла.

— Минулого місяця було більше. Хіба тебе перевели в інший цех? — спитала чоловіка.

— Та ні.

— А чому менше приніс? У буфет заходив?

— І нога поріг не переступала.

— А де ж гроші?

— Прогресивку зняла.

— За що?

— За перекури. Розумієш, циркуляр якийсь там прислали, щоб менше диміли в робочий час. І от...

— Зро-зу-мі-ло. Відтепер ти й копійки від мене не одержиш на цигарки, — зробила висновок дружина.

м. Камінь-Каширський.

Іван ТОКАРЧУК.

СТАВОЧКИ 3 ПОДВІЙНИМ ДНОМ

І звідки в людей ота негативна звичка — роками зберігати непотрібні папери? Захаращувати ними особисті шухляди, шкатулки тощо?.. А потім і виникають усякі конфузи.

Ну, от погляньте. Погляньте на письмову відповідь за номером Ф/56, дану Городенківським райвиконкомом жителю села Острівця на Прикарпатті громадянинові Ферентюку Івану Дмитровичу на його лист, адресований до журналу «Рідна природа». Що ми маємо у тій відповіді? Маємо, поперше, визнання того факту, що справді, у колгоспі «Радянське Прикарпаття» ставки загальною площею 11 га давно не чистились і не ремонтувались. Але, зазначається далі у відповіді, але... Прочитуємо:

«В даний час тут проводяться земляні роботи, зокрема, викопано відповідну канаву, потрібно відремонтувати, а де й побудувати нові дамби. В 1979 році ставки даного господарства будуть почищені, поглиблені і здані в експлуатацію для зариблення їх в 1980 році. Голова виконкому Й. М. КОМІСАРУК».

А тепер давайте перенесемо наші погляди на відповідь за номером Ф/198, дану тому ж таки громадянину Ферентюку Івану Дмитровичу тим же Городенківським райвиконкомом на його лист, адресований до редакції журналу «Перець» (цитуюмо два останні речення):

«Для відновлення ставкового господарства нове правління колгоспу в 1979 році замовило проектно-кошторисну документацію на реконструкцію та будівництво ставків в Тернопільському філіалі інституту «Львівдіпродгосп», який виготовить дану документацію до 1 грудня 1980 року. В наступному році буде розпочато реконструкцію та будівництво ставків.

Заступник голови виконкому М. З. ЯКІВЧИК».

Звернімо увагу на те, якою діловитістю та рішучістю негайно зайнятися благородною справою відновлення колгоспної «голубої ниви» дихає кожен рядок обох документів! Різниця лиш в тому, що перший з них датовано 5 травня 1979-го, а другий — 20 серпня 1980 року...

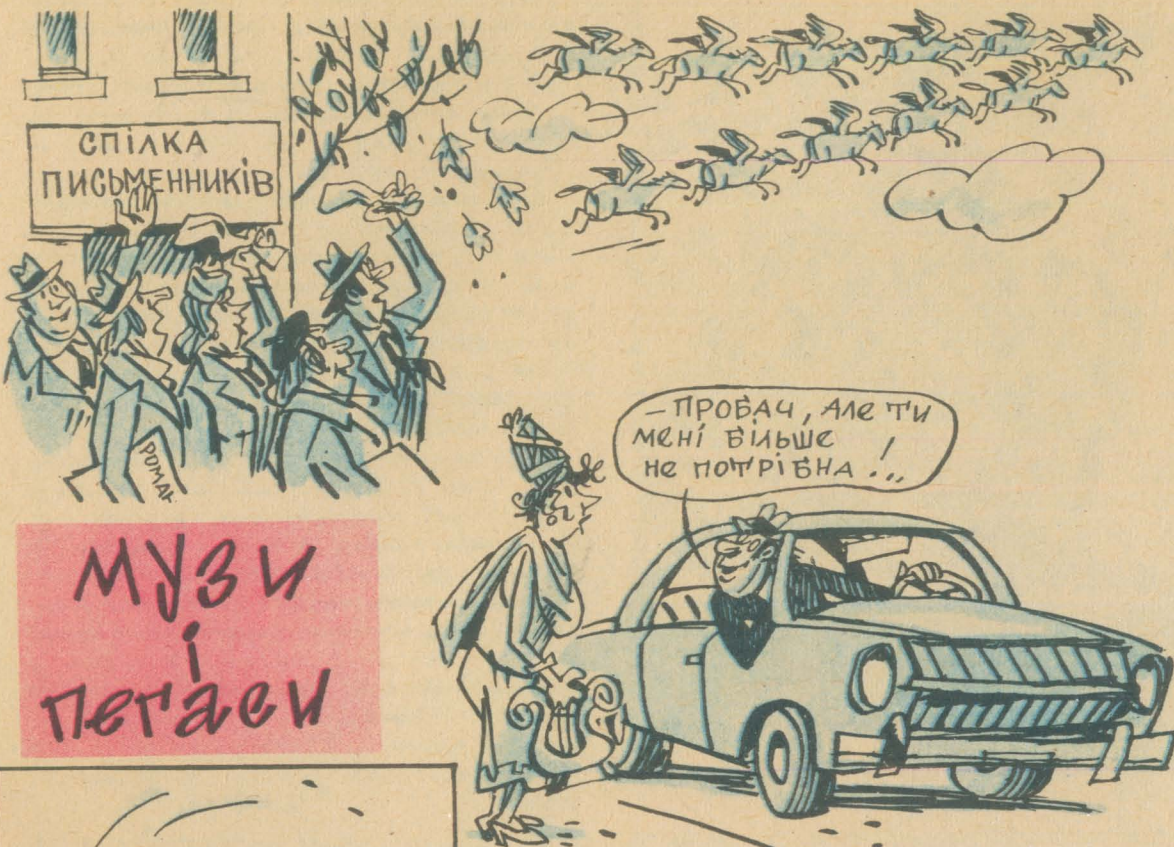
Так от ми й кажемо... Ну, навіщо знадобилося гр. Ферентюкові зберігати у своїй шухляді оті плоди райвиконкомівської творчості? Не відчували б тепер городенківські товариші деякої незручності і затруднень морального плану. Тим більше, що зловредно-пам'ятний гр. Ферентюк не просто зберіг обидві відписки, а ще й надіслав їх нам оце зовсім недавно з роз'єхидною такою приписочкою:

«На папері гарно написано, але справи не видно...»

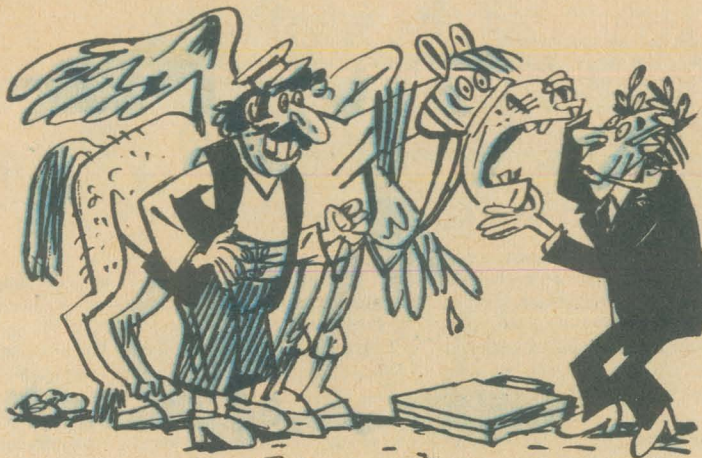
І різні там інші слова, яких ми, шануючи престиж керівних городенківських товаришів, повторювати не будемо.

Озернянські ставочки як бачимо, з вини прискіпливого гр. Ферентюка обернулися для вищезгаданих товаришів своїм другим, не зовсім, сказали б ми, бажаним для них дном. І, замість повного ажур у вхідних-вихідних документах, внесли вони конфуз і розгубленість у ряди завзятих умільців складати благополучні відповіді по інстанціях... Що то за натхненну поему з гідротехнічним сюжетом народять вони цього разу?

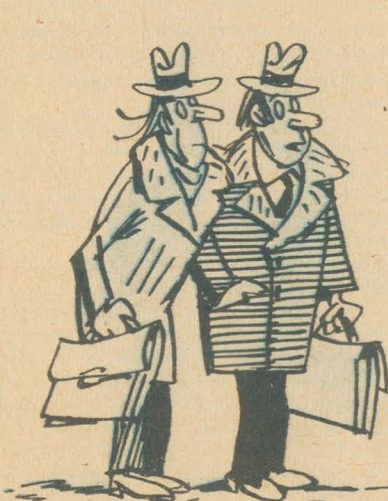
Вас. ШУКАЙЛО.

— От невдячний: подарував мені на іменини свої вірші...

— Ні, цей не підходить — дуже зубастий!

— А це ж не його муза!

**МОНОЛОГ
БЕЗПРИТУЛЬНОГО СОБАКИ**

— Я тепер — собака без притулку.
Гавкаю у темному провулку.
Перехожі всі мене бояться.
А хіба я думаю кусатися?
Ви зверніть увагу, добрі люди!
Ні кімнати в мене, ані буди.
А мої господарі у шортах
Й досі роз'їжджають по курортах.
Хай ветслужба зробить диво з див:
Виловить бродячих хазяїв.

ХМАРИ

— Куди летиш ти, хмаро дощова?
— Сусідко! Поспішаю на жнива!
Серед людей є випадки подібні:
Летять туди, де зовсім не потрібні.

КОМПЛІМЕНТ

Старий Черевик — до Стежинки захоплено:
— А ти ще нічого, хоч трохи підтоптана!..

Марко МЕЛАМЕД.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У кожному колгоспі є свій умілець. Отой самий, про якого люди кажуть, що у нього в руках «усе горить». У колгоспі «Росія» (Оратівський район) було аж двоє умільців — голова Заболотний В. П. та бригадир першої тракторної бригади Янчук Б. Я. У них горіла... техніка. В буквальному розумінні. А та, яка не горіла, іржавіла, псувалася, заростала бур'янами. Про це розповідалося у фейлетоні «Трактори-самогубці» (№ 3 журналу).

Після виступу Перця завідувач сільськогосподарським відділом Вінницького обкому Компартії України тов. Луценко повідомив, що за злочинно-недбайливе ставлення до техніки народний суд Оратівського району засудив Янчука Б. Я. до одного року виправних робіт з утриманням двадцяти процентів заробітку.

Заболотного В. П. виключено з партії і звільнено з посади голови колгоспу. Крім того, він притягається до кримінальної відповідальності.

Андрій СКАЙЛІС

Говоритимемо натяками

ГУМОРЕСКА

Не так-то воно просто правильно виховувати дітей. Батьки завжди повинні пам'ятати, що в присутності нащадків не можна ні битися, ні лаятися. Деякі, наприклад, коли затівають сварку, виганяють малих із кімнати. Це непоганий прийом, але ризикований, бо дітлахи мають звичку підслуховувати за дверима.

Ми з дружиною чинимо інакше: не доведи господи, виникає потреба сказати слівце, ну... самі розумієте... починаємо говорити натяками. Діти в цих випадках тільки кліпають очима й ні греця не розуміють.

Прийду, скажімо, я з роботи пізніше. Інша жінка нападе ранком, такого часу задасть, а моя — ні. Пошипить тільки, а потім так ввічливо й скаже:

— Одна п'яна скотина вчора приперлася додому рачки. Нехай вона запам'ятає, що наступного разу їй доведеться ночувати в канаві, поки хміль не вивітриться. До хати не впускаю...

— Що воно за скотина? — одразу ж запитусь синок.

— Ми її, дітоньки, не знаємо, — відповідає дружина. — Людина не може знати усіх скотів.

Я, звичайно, міг би послати жінку туди й назад, але навіщо в присутності дітей лаятися? Я ж можу говорити натяками.

— Одна відьма оце пиляла мене.

— Що за відьма? — прислуховується донька.

— Чужа, незнайома баба, — спокійно поясню

я. — Ну, така ж уже прогнозлива, така неприємна... Навіть якщо дружина купить собі без мого дозволу новий капелюшок, я й тоді висловлюю свої почуття в замаскованому вигляді:

— Якщо одна вівця гадає, що гроші можна викидати на вітер, то вона дуже помиляється.

Жінка відповідає також обережно:

— Є на світі такий скупий чортяка, який трусить над кожною копійкою, але дружина через його скупість не буде ходити в чому народила мати.

Дітки, звичайно, тут же цікавляться, що воно за вівця і що воно за чорт. Ми з жінкою тактовно відповідаємо, що це зовсім чужі, невідомі нам люди.

У розмові натяками ми так наметувалися, що в присутності дітей можемо обговорювати найделікатніші питання. Я, приміром, кажу якось жінці:

— Учора в гостях довелося бачити мені одного павича, який очей не відводив від однієї гусині. Хай вона скаже тому павичу, щоб він більше не витріщувався на гусиню, а то схопить табуреткою по лобі!

— Ха-ха-ха! — голосно сміється жінка. — Одна комаха натягнула на себе штани й думає, що вона тигр. Тільки ніхто такого не лякається!

У людей, які звикли говорити натяками, з'являються свої улюблені слівця. Я в сімейних дискусіях найбільше згадую неконкретних акулу та пилку, а дружина — вампіра, тарантула, скорпіона.

Натяками проговорили ми з жінкою два роки. На третій я випадково підслухав, як наша дочка говорила нашому синові:

— Змія зараз поповзе до магазину, а ми зможемо поїсти повидло.

— Осел залишається вдома, — обережно відповідає син. — Побачить — гвалт зчинить.

Без зайвих слів схопив я шмаркачів за вуха й заходився допитуватись.

— Кажіть, негідники, що воно за змія і що воно за осел?

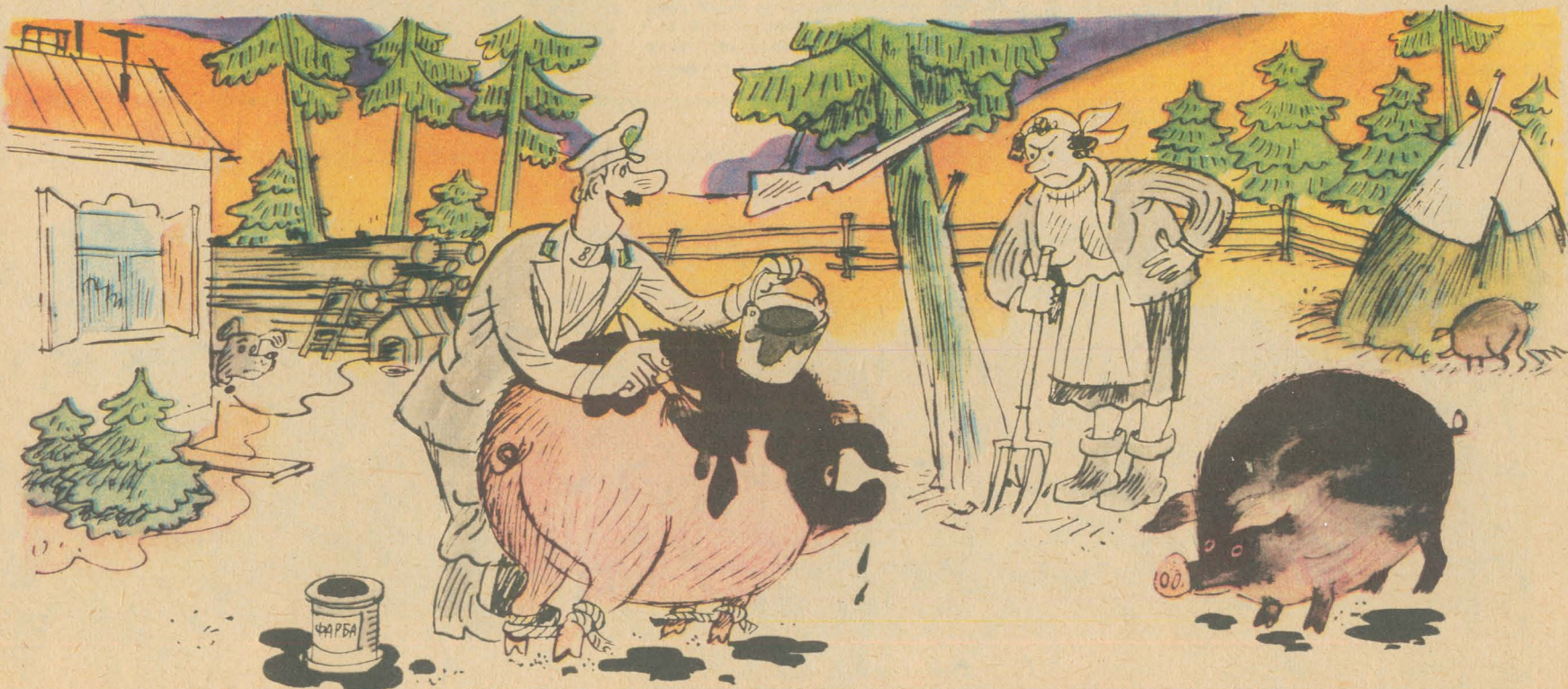
— Ми не знаємо, — відповідає дочка, ховаючи очі, — це якась невідома змія.

— І осел теж якийсь... — бубонить син. — Всіх же ослів людина не може знати.

Нічого іншого не залишалося, як взятися за пасок. Відносно змії я не надто й сердився, але отой осел зачепив мене за живе...

Переклад з латиської
Ів. ШАНОВНОГО.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Що, знову Сидір Сидорович приїде на кабана полювати?

Письменника Івана ЦЮПУ
з його першим сімдесятиліттям.
Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

Мініатюри на теми літератури

ТАКИ ПРОПХНУЛИ!

Як на Парнас його пропхнули,
Впливові друзі аж зітхнули.

СПІВАВТОРИ

Талановитий пробивного
В співавтори узяв собі —
І добре діло йде у нього...
У них — точніше, далекі.

РОЗВАЖЛИВИЙ КРИТИК

Писав лише про видатних —
І грівся в славі коло них.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

З олівцем по Катеринополю

— Галина Петрівна Олешко, а толку ніякого...

— А де ж ви купаетесь, у баню, мабуть, ходите?

— Немає в Катеринополі бані, обіцяють збудувати...

— Ну, скажімо, влітку, — підбадьорюємо господаря, — можна і в річці чи у ставку купатися.

Але Петро тільки скрушно похитав головою.

— Ставок у нас і справді чудовий, але береги його заболочені, заросли очеретом. Правда, кажуть, ніби голова селищної Ради Спільниченко обіцяв упорядкувати пляж — піску завезти, грибки спорудити. Але так воно обіцяно і залишилось. А в річці Гнілому Тікичу страшно купатися...

— Чому?

— Як випустить наш молокозавод відходи, то сморід заповнює весь райцентр, а річка перетворюється на стічну канаву. Причина така: Катеринопільський молочний завод скидає відходи у відстійник, і ті відходи щоденно повинні забирати спеціальна машина.

Але директор Тальнівського молочно-консервного комбінату, якому підпорядковується наш завод, Ніна Пилипівна Гаврилова, тільки обіцяє виділяти машину й частенько забуває про свою обіцянку. І тоді смердюча рідина проривається в річку... Та бог із ним, із купанням, — махнув рукою господар, — мене інше мучить: оце ж дружини немає, керогаз несправний, не знаю, чим вас і пригостити...

— Ходім у кафе, — запропонували йому, — не в публіці ж ми живемо. Але дай, будь ласка, напитися: он у тебе сифон для газованої води...

— То теж для годиться, — посміхнувся Петро. — Хоч у Катеринополі й стоїть біля мосту ларьок із написом «Зарядка сифонів», але сифонів там не заряджають уже два роки. Зверталися до

голови райспоживспілки Надії Костянтинівни Бойко, то вона тільки обіцяє...

У кафе, що на центральній вулиці, не пообідали. Брудно там, пияки горляють, брязчать пляшками, принесеними з магазинів. Та й їсти — крім супцю й підозрілих на вигляд і запах шніцелів, більше нічого не було. Випили по склянці сметани, та й по тому. Попросили у буфетниці Н. П. Щербатюк книжку скарг — не дала. Обіцяла завтра дати її, коли принесуть від директора комбінату громадського харчування О. І. Височанського. Забігши наперед, скажу, що й наступного дня книжки не дали. Очевидно, директор комбінату ще вивчав її.

Поверталися додому через порите неогорожене поле, на якому паслися гуси, кури, кози. Петро пояснив, що то паша й не вигін, а стадіон, який давньенько вже реконструюють. Керівники райспорткомітету й товариства «Колос» В. І. Фурман та Л. І. Федоренко обіцяють, що ось-ось завершаться роботи, а їм і кінця-краю не видно. Чекають з нетерпінням стадіону і футболісти місцевої команди «Тікич»...

Слова про футбольну команду і нагадали про те, що незабаром почнеться матч у Києві, тому, шойно ввійшли до квартири, попросили Петра:

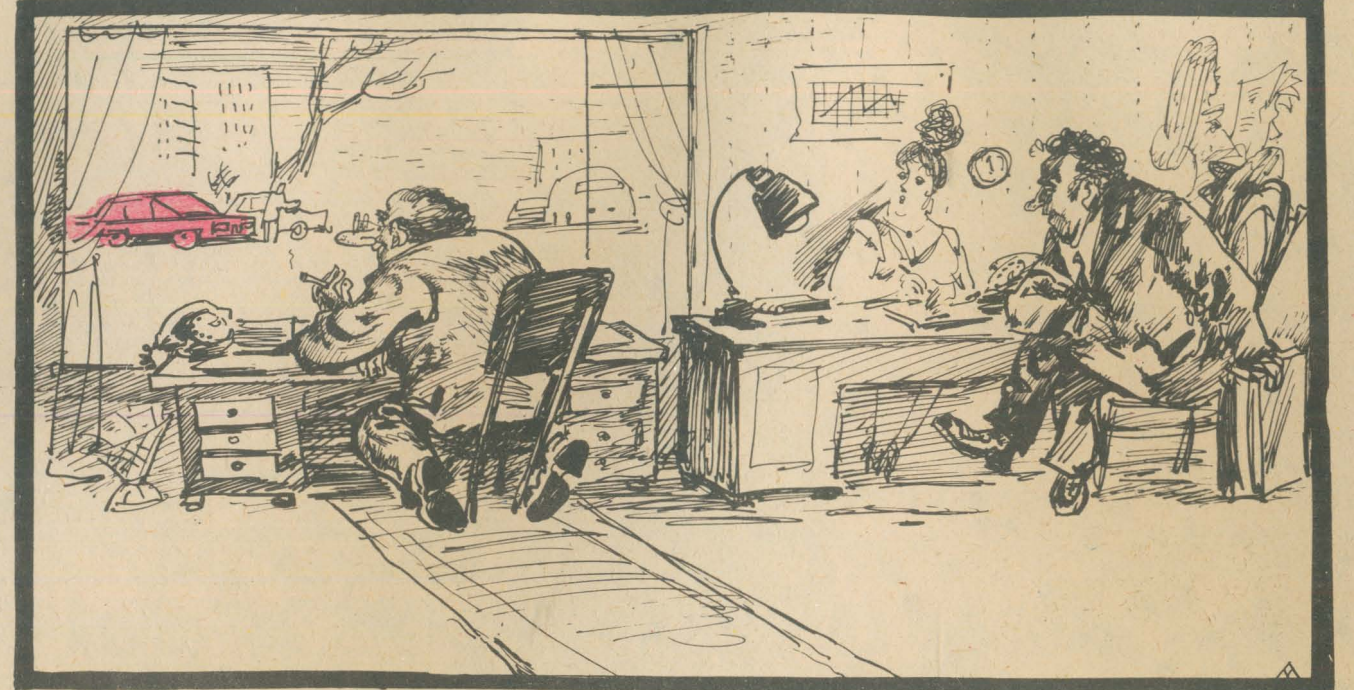
— Вмикай телевизор, другу програму, зараз кийське «Динамо» гратиме!

— Нічого не вийде, — озвався Петро, — у нас тепер тільки одна програма.

Так ми й не побачили матчу. Як довідалися пізніше, того вечора не дивилися футболу не лише катеринопільці, а й уболівальники з Лисянки, Маньківки, Тального, Жашкова та інших районів Черкащини, де не «ловлять» республіканської програми. А «ловитимуть» її тільки тоді, коли в селищі Буках завершиться реконструкція ретрансляційної телевізійної станції. Коли ж вона завершиться, знає керівництво республіканського вузла радіов'язку, радіомовлення і телебачення Міністерства зв'язку УРСР. Між іншим, ця інстанція уже обіцяла й неодноразово намічала строки. Обіцяє і нині...

— Обіцяю і я вас, хлопці, запросити в гості, — сказав Петро, проводжаючи наступного дня нас до автобуса, — тоді, коли ми дивитимемося кілька програм, коли буде стадіон, коли до нашого будинку підведуть газ та воду, коли... Ми теж пообіцяли йому завітати.

З олівцем мандрували, записували та малували І. НЕМИРОВИЧ та Р. САХАЛТУЄВ. Черкаська область.

— Чому це Петренко так дивно поставив свій стіл?
— А він учора купив «Жигулі»!

КОЛИ Ж ДОЧЕКАЮСЬ

— Твій чоловік п'є? — питає одна жінка в другій.

— П'є.

— А що ж він п'є?

— Та ліки...

— Ой боже, коли я вже дочекаюсь, щоб мій тільки ліки пив!.. — розпачливо сказала жінка.

Повідомив В. ТУРЧИНЕВИЧ.

с. Долина
Тернопільського району
Тернопільської області.

КУПИВ

— Чоловіче, піди купи півлітра олії! — просить дружина.

Пішов чоловік. Аж ось повертається.

— Ну, купив? — питає вона.

— Та півлітра купив, а на олію вже грошей не вистачило! — відповів чоловік.

Повідомила О. ЛОФЕРДЮК.

с. Комишине
Станично-Пуганського району
Ворошиловградської області.

Народні УСМІШКИ

ХИТРИЙ ІВАН

Жила в селі жінка. А у неї було два зяті — Іван і Петро. От теща продала хату та й перейшла жити до Івана. Петро зустрічає Івана на вулиці та й каже:

— Бач який ти хитрий, Іване, забрав собі і тещу, і гроші, а не те, щоб поділитися — хай теща у тебе буде, а мені хоч гроші дай...

Повідомив Є. АРТЮХ.

м. Миколаїв.

ЧИЄ ВЕСІЛЛЯ КРАЩЕ!

Зустрілися два сусіди, розговорилися.

— Що не кажіть, Петре Семеновичу, а весілля у мого сина було кращим, аніж у вас!..

— А чим же воно краще?

— А тим, що у вас на весіллі було підбито тільки два ока і вибито п'ять зубів, а у нас — чотири ока, сім зубів та ще й одне вухо відкушено...

Повідомив О. НЕЖИВИЙ.

м. Ворошиловград.

ЗРОЗУМІВ

Жінка вичитує чоловікові:
— Ледачого ти, п'яничка!.. Щоб я тебе більше не бачила з отим Іваном... Щоб ти більше не вештався без справи біля клубу... Щоб ти більше не висиджував у буфеті... Он паркан краще б полагав...

А коли вже знесилилась, присіла на лавку, витерла з обличчя піт і, важко дихаючи, спитала:

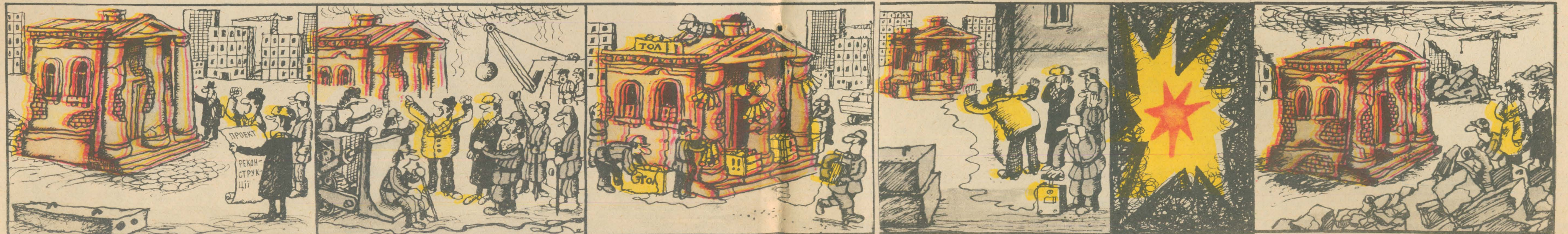
— Ну, так ти зрозумів, Іване? Хоч трішки дійшло до тебе?

— А ти щось казала? — здивувався чоловік, відірвавшись від миски.

Повідомив М. ДЖУМАРКИ.

с. Старі Кути
Косівського району
Івано-Франківської області.

МУЛЬТИК З ПЕРЦЕМ

— Доведеться його підірвати!

— Ні, тут малим зарядом не візьмеш...

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

ЗАЄЦЬ

Мчить тролейбус через місто,
Лунко грають проводи.
Як завжди, в салоні тісно,
Сміх і гамір — як завжди.

Поспішають в парк звірята:
Страус, бусол і бобер,
П'ять ведмедиків, зайчатко
І папуга-контролер.

У папуги вигляд строгий,
Сумочка через плече.
Знають всі, що від такого
Жоден «заєць» не втече.

Ось пройшов він по салону
І, звичайно, не дарма:
Є у всіх звірят талони,
А у зайчика — нема.

Тут розсердився папуга,
А звірята всі — у сміх:
«Де ти бачив, щоб у зайця
Був талончик, як у всіх?!»

Петро СОРОКА.

МУХИ

Як збирався дід у поле, наказав
Славкові:

— Не зривай грушок! Хай достигнуть!
— Добре, — погодився внук.

Не встиг дід вийти за садок, як Славко
вже на груші. Вибирає, котра жовтіша,
і за паху. Не помітив хлопчина, як дід
чогось повернувся:

— Я казав тобі — не зривати грушок?
— А я не зриваю.
— То чого виліз на грушу?
— Внизу мухи кусають!

Ярослав ЯБЛОНСЬКИЙ.

В ТУРПОХОДІ

— Кажуть ти, Ганнусю,
В турпохід ходила,
Розкажи нам, любя,
Що ти там робила?
Мовила Ганнуся:
— Я весь гай сходила,
На колючу шишку

Якось наступила.
А як розпалили
Ватру біля броду,
Діти щук ловили,
Я ж — варила воду!

Марія ЧЕПУРНА.

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

Червоненькі намистинки
Нанизались на стеблинки.
Намистинки невеличкі,
Називаються...

Поховались за пеньки
Довгоногі хлопчаки.
В них картузики руденькі,
Називають їх...

(иґнїнлС)

(иґнґнәцО)

Людмила ПАНИЧЕНКО.

НЕ ЗНАВ

— Що, не вивчив уроку? — запитує
тато, побачивши у щоденнику Миколи
двійку.

— Не вивчив, — червоніє Миколка. —
Але не тільки я. Сергійко теж нічого не
знав.

— І теж одержав двійку?

— Ні.

— А звідки ж ти узяв, що він не знав?

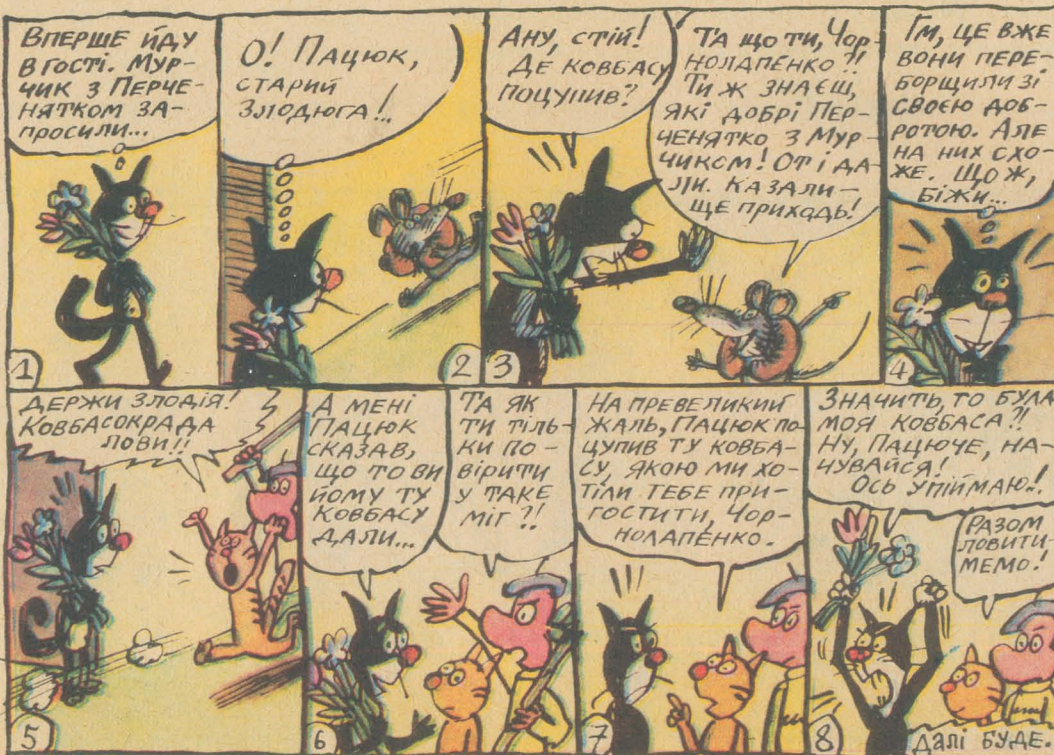
— Так він же, коли я відповідав, нічого
не міг мені підказати.

Ігор СЛІСАРЕНКО.

ВЕЛИКІ ЛОВИ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Пригода перша.

Він УКРАВ БУРЯК З
НАШОГО ГОРОДУ! ЩО
БУДЕМО РОБИТИ, БРАТТЯ?

СУДИТИ! ТІЛЬКИ СУ-
ДИТИ, ЩОБ ВІН
НІКОЛИ БІЛЬШЕ
НЕ КРАВ!

ЙОГО ТРЕБА З'ІСТИ! ВІН
ЗАСЛУЖИВ ЦЬОГО!
КІНЧАЙ ЗЛОДІЯ!!!

АНУ, ТИХІШЕ! ЦЕ, ЗВИ-
ЧАЙНО, НЕДОБРЕ, ЩО
ЗРОБИВ ЗАЙЧИК.

АЛЕ Ж ВИ Й БУРЯКИ
ДЛЯ ТОГО САДИЛИ, ЩОБ
НА НИХ ЗАЙЧИКІВ ЛО-
ВИТИ! ОТЖЕ, ЦЕ ВАС
ТРЕБА СУВОРО СУДИТИ,
БРАТТЯ — РОЗБІЙНИКИ!
А ТИ, ЗАЙЧИКУ, СКА-
ЧИ. ТИ — ВІЛЬНИЙ.

ДАЛІ БУДЕ.

АТАЛКА з Матвієм все журяться та й журяться: один син у них, одна надія на продовження роду, а невістки нема. Живуть поблизу міста, хату таку відгрохали, що ого-го, господарство розвели, а кому все це лишиться, як син уперся і ніяк женитися не хоче.

— Сину, женись,— якось, уже не перший раз, мовила Наталка.

— Женюсь, мамо,— зовсім несподівано пообіцяв син, від чого у матері аж серце зайшлося.

— А вже знайшов? Покохав?

— Знайшов.

— Хто ж вона? — збуджено запитала мати.

— Ангел,— навіть без тіні іронії сказав син.

— Не дурій!

— Я вам правду кажу,— підтвердив син.— Це прізвисько у неї таке, Ангел.

— Звідкіля ж вона? — поцікавилася мати, переборюючи тремтіння в голосі. Біда, як син не одружується; ще більша, як жіночку не таку, як треба, візьме.

— Вона, мамо, із сфери.

— Щось таке верзеш,— розсердилася мати.

— Нічого не верзу. Вона із сфери обслуговування.

— Та нехай уже,— махнула рукою мати.— Аби тобі жінкою гарною була, а нам невісткою. Та й помічницею. Бо з батьком ми вже скоро не зуміємо господарство вести.

— Добре, мамо. Ось у вихідний і привезу вам,— заспокоїв син.

— Матвію, ти ж тут дивись, а я до міста! — наказала чоловікові Наталка.— Сього-того накуплю та й додому, треба ж підготуватися, щоб усе як слід.

На базарі побула Наталка, дещо продала та й до магазину побігла. У чергу стала. А в голові все невістка та невістка. Це ж тепер спробуй догодити. Колись невістка годила свекрусі, а тепер он як усе перевернулося. Колись, бувало, до схід сонця встань, пізно ляж, а цілий день спини не розгинай. А свекор і свекруха ще докоряють, що хліб даром їси, що посаг поганенький батьки дали. А жити треба було. Яку ж то син приведе? Хоча б лагідну, хоча б слухняну та скромну.

— Що ви, тітко, замислились, ніби мільйони підраховуєте, беріть уже! — кинув репліку хтось за спиною.

Стрепенулась, заспішила Наталка, щоб людей у черзі не затримувати.

— Чого стоїте, мене не бачили?! — докинула й дівчина з-за прилавка.

— Зваж мені, дочко... — розкрила рот Наталка.

— Чек!

— Я виб'ю, ти мені зваж, відклади,— розгубилася Наталка.

— Буде чек, тоді й зважу,— блиснула зеленими стрілками очей дівчина у білому халаті, у білій накрохмаленій шапочці.

— Я стільки простояла вже,— мовила Наталка.

— Я теж не сиджу, а стою! — кинула дівчина колючу репліку.

— Так ти ж молоденька, гарненька,— ласкаво так

ГУМОРЕСКА

здобриувала Наталка.— А я гостю чекаю, невістку майбутню. Треба пригостити.

— Не сюсюкайте, давайте чек! А там кого хочете, того собі й приймайте!

— Та зваж, будь ласка!

— Це вам не базар! Хто там далі? — гаркнула дівчина, спелеяючи злим поглядом Наталку.

— Ой, дівчино! Не можна так грубо! — вирвалось у Наталки.— Та тебе ж ніхто заміж не візьме, таку злюку!

— Візьме,— засміялася зеленоока.

— Хіба дурень який,— кинула Наталка, покидаючи чергу.

— Ха-ха! На дурня й розраховую,— засміялася дівчина, сподіваючись на підтримку свого жарту.

— Та вже відпустіть жінку! — почувся в черзі.— Вона й справді стільки простояла.

— Після такої образи — нізащо! — сердито мовила дівчина, орудуючи довжелезним ножом.— Нехай ще раз постоїть!

Іде додому Наталка, і такий їй жаль. За ту образу, за обиду. І чого вони такі злющі, ось ці молоді? Батьки зодягають, батьки взувають, на посаг їй стараються, а вона аж сичить від люті. Гарна дівчина, хоч води з лица напийся, а розсердилася, геть її перекосило. І це ж прибіється до чийогось берега. Вдома чоловікові розповіла, мало не розплакалась.

— Плюнь, не зважай на те,— заспокоїв Матвій.— Тепер вони лиха не знають, на готовенькому живуть, то й злі.

— Хоча б нам гарну привів синок,— зітхнула Наталка.

— Ти ж чула, Ангела приведе нам Павло,— пожартував Матвій.— З крильцями. Матимемо на кого молитися.

— Хіба б не з рогами,— і собі пожартувала Наталка.— Трохи погано, що з міста. Вона й звичаїв наших не знає.

— Тепер у місті половина сільських,— сказав Матвій.— Може, таку й висватає. Та нам із ними хіба надокучить? Вони ж тільки житимуть тут, а працюватимуть теж у місті. Не журися, стара!

До неділі Наталка готувалася, як до великого свята. Сама не присіла, Матвія геть заганяла. І курку зарізала, і наварила, і напекла всього. Нехай Павло приведе ту свою наречену, познайомить батьків. А там і одруження, весілля...

Аж ось і синок. З дівчиною. Бо хвіртка рипнула, Урхан загавкав і затих. У вікно б виглянути, та не гоже цікавість свою показувати.

Двері у сінях — рип, а в грудях — теньк, теньк. Це ж перша зустріч. А від неї так багато залежить.

Привіталися. Матвій і руку дівчині подав, а Наталка засоромилася, очей не підведе. З кухні до столу забігала,— страви подаючи. А молоді на подвір'я вийшли, садок оглядають. Тепер уже Наталка у вікно виглянула. Гарна дівка. Струнка, гнучка. Обличчя тільки не видно. Але Павло маху не дасть.

«Слава богу, вибрав,— втішалася мати.— Колись не на красу дивились, а на посаг за дівкою. А тепер ангела шукають».

— Ідіть до хати, обід готовий! — кличе мати.— Матвію! Ти ж там вина внеси!

Зайшли. Сіли до столу. Дівчина спиною до вікна, обличчя в тіні, не розгледити одразу.

Наталка, нарешті, насмілилась голову підвести. Глип: руки затремтіли, в горлі пересохло.

— То це ти? З того магазину, де я стояла, щоб ковбаси взяти? — розгублено запитала.

А дівчина витягнулась, уставилася зеленими блюдцями очей.

— Маманю! Щось ви плутаєте!

— Мамо! — стурбувався син.— Це Люся, це Ангел! Я ж вам говорив про неї!

— Ні, ти скажи,— підвелася мати,— це ти мене образила і ковбаси не дала?

— Можливо, й я,— кинула дівчина,— але такий порядок, без чеків не відпускать.

— Що ж це за порядок, старих ображати?! — не заспокоювалася Наталка.— Павлику, та я її не хочу бачити! Чуєш?

Вибігла з-за столу, на вулицю пішла. Ні з ким не говорила. Думала, за якусь годину повернеться, а там уже ні ангела, ні чорта в хаті. Трохи заспокоїлась. Прийшла додому. А ті як сиділи за столом, так і сидять. Матвій навіть веселий.

— Не хочу її! — повторила рішуче Наталка.

— Мамо! Уже пізно,— підійшов Павло.— Ми з Люсею зареєстровані. Тепер вона моя дружина.

— Але ж вона...— все ще не здавалася мати.

— Заспокойтеся,— мовила слово й невістка.— Тепер я вас уже знаю і ніколи вам поганого слова не скажу. Навіть коли у вас і чека не буде.

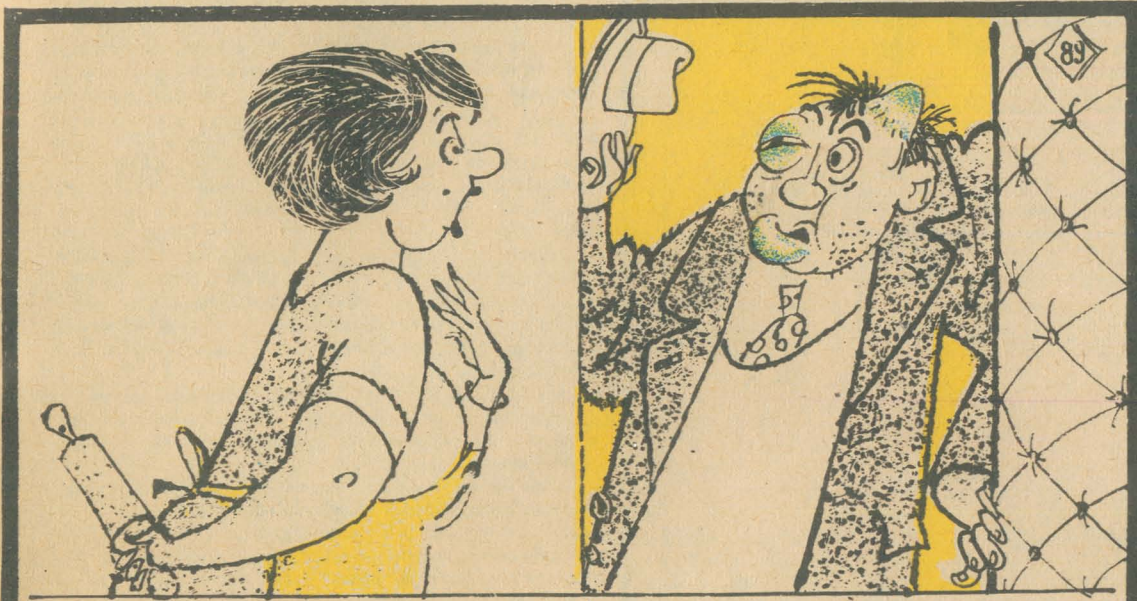
— Не гарячкуй, стара,— весело мовив Матвій.— Тепер у нас у хаті буде ангел. Свій, домашній. Ха-ха!..

У Наталки теж пом'якшало на душі, затеплилося. Тільки у згадці все ще дзвеніла ота їхня сварка у магазині: «Та тебе ж ніхто заміж не візьме, таку злюку!» — «Візьме».— «Хіба дурень який».— «Ха-ха! На дурня й розраховую».

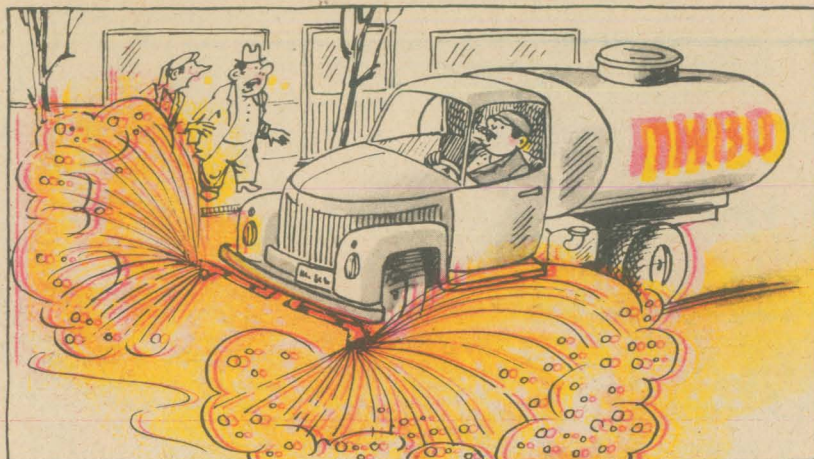
«А вона нічого собі, як не сердита,— заспокоювала себе Наталка, придивляючись до невістки.— Може, й справді ангелом буде».

Іван СОЧИВЕЦЬ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

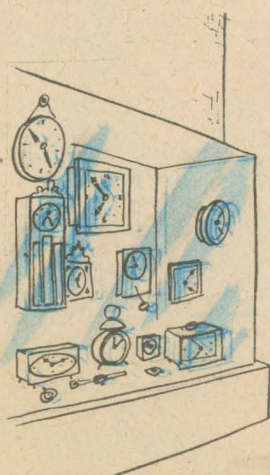

— Треба ж було друга відвести додому. А його жінка б'є дужче, ніж ти...

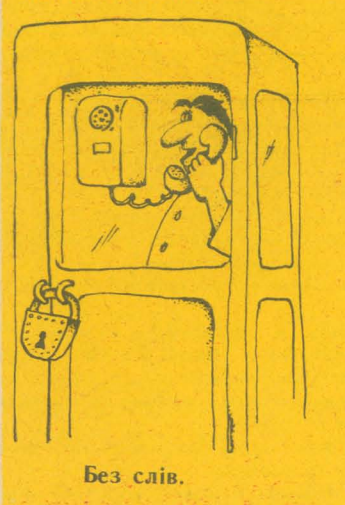
Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

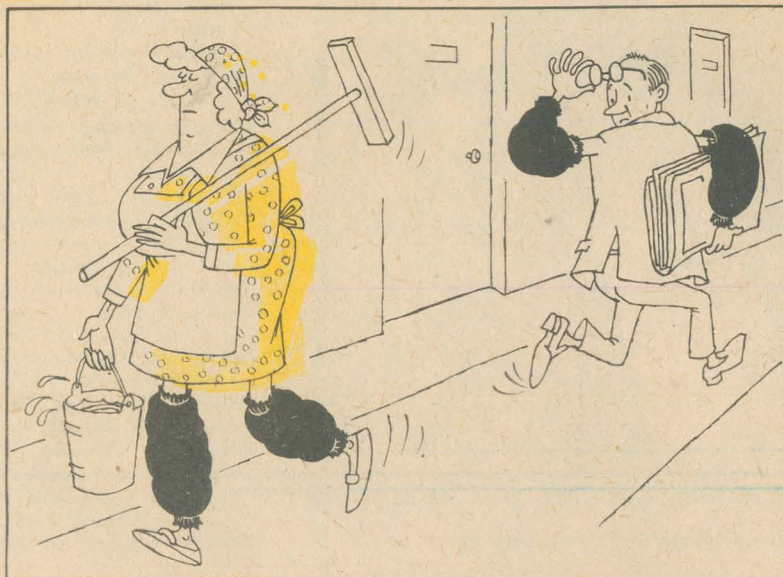
Без слів.

Мал. І. ЛОПАТИНА

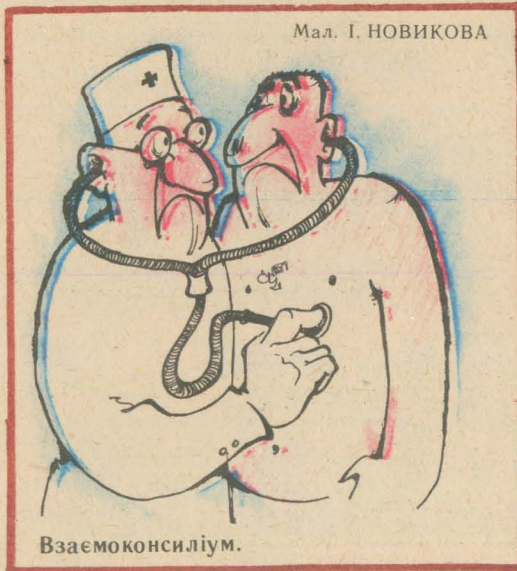
Без слів.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

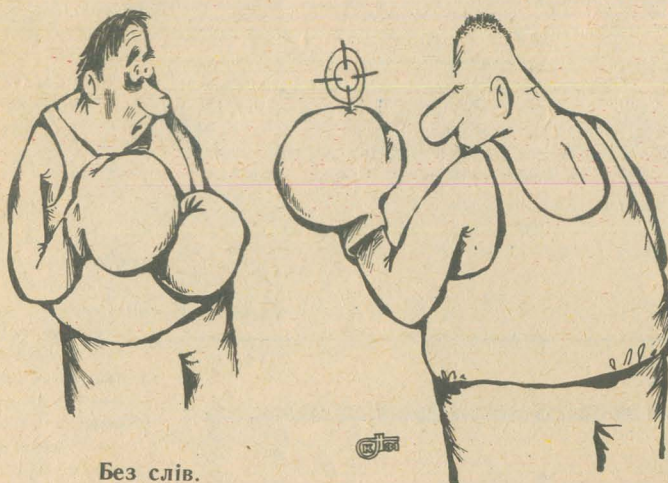
Без слів.

Мал. І. НОВИКОВА

Взаємоконсиліум.

Мал. М. КРУТИКОВА

Без слів.

Питають онука:
— Лесику! Що твій дідусь робить?
Онук відповідає:
— Мій дідусь нічого не робить. Він тільки гуморески пише.

Учениці третього класу Наді задали письмову задачу: кого вона більше любить — маму чи батька? Трьокласниця Надійка сію задачу вирішила так: люблю і маму, люблю і тата. Тільки мама дужче б'ється.

П'ятирічний хлопчисько Костя словесно оповідки складає й ровесникам розповідає.

Сусідка по двору і каже:
— Костику! Ти — дотепник. Мабуть, будеш такий гуморист, як і твій дідусь.

А онук Костя:
— Хватить нам і одного...

Малий Петрусь загубив рукавичку з лівої руки. Батько суворо:

— Посіяв?.. Де мій батіжок? Скидай штани!..

Петрусь сміливець дивиться батькові в очі та:

— Тату! Ну, ти мене стьобнеш раз чи й двічі. Так ти думаєш, від стьобання рукавичка найдеться? Хоч ти цілий день цвьохкай, рукавичка не прибійжить.

ГЛЯНЬТЕ — ВСІ ПОЛЯ ЗАЛИЛО...

У Полтаву прибула бригада відомих київських літераторів.

Головуючий на вечорі в театрі виступив і жартівливо вставив:

— Чим же вас, дорогенькі, пошанувати? У вас оце нема й нема дощів. То ми, як повернемося до Києва, обіцяємо вам: дебеленько і міценько натиснути на романи і повісті, видавимо звіттія усю воду і цією водою оросимо ваші колгоспні лани...

Сказано жартома, але... Через деякий час бригада полтавських письменників прибула на колосисті ниви, на жнива... А жнива — важкі!.. День і ніч дощ плє...

Бригадир, який був у театрі того пам'ятного вечора, на вухо шепче мені:

— Та й води у ваших повістях багатенько. Гляньте — всі поля залило!

ІЙ-БО, ОЦЕ ПРИ МЕНІ ДРУГИЙ ДОГРИЗАЮТЬ

Було це у двадцяті роки. По селу пішла чутка: ідіть до чудодійного хреста. Його під Полтавою, біля Хрестовоздвиженського монастиря поставлено. Сам апостол Петро аж із Іерусалима на власному хребті приніс. Поставив і прорік — гризтьте, лікуйте зуби.

Дехто із сільських уболівальників пішов, і з ними помандрував.

Мама напутливо радила і казала:

— Перехрестися, а тоді зубами хватай і гризи! Відгриз, ось тобі ганчірочка, сховай і додому принеси.

Прибули. Хрест справді монументальний, але вже добренько обгризений.

Вочевидь, щоб стежити, хто і скільки одгризе преподобно-лікувальних хрестових трісок, дбайливо чергував, гарно вбраний в апостольські постолі, вусатий і кирпатий преподобний монах, який благословенним перстом привітав прибулих і пояснив: «Гризтьте священне деревце, лікуйте зуби. Такса: малюсінка трісочка — п'ятак, величенька — гривень. З того боку, незалежно хто скільки одбантував — п'ятак.

Наші, мої односельці, одразу розщедрилися: тепленько пошанували слугу хреста чудодійного... Розкладали недалеко від чудотворного огірки, рибу, цибулю, свіжу й квашену капусту і оте... Як чемно висловився ушанований нами монах — гірке, але преподобне...

Сіли, закусили, випили... Монах тактовно, навіть чемно, молодих одіпхнув від склянки — вам, хлоп'ята, не гоже біля святого хреста язиками полоскати...

Сам божественно й благодіяно вихиляв. Підходященько набравшись, монах чемненько нас запитав: хто із вас співає «Посіяла огірочки»?

Найшлися хлопці — заспівали. І тоді я — хай бог простить — запитав преподобну душу: «Чи це той хрест, що його апостол Петро аж із Іерусалима приніс?»

Монах суворо глянув на мене, а згодом усміхнувся і вимовив:

— Нагніся!.. Тобі по секрету скажу: їй-богу, оце при мені другий догризають...

Рассел БЕЙКЕР

ТАНК ЗАМОВЛЯЛИ? НІ? ОТРИМУЙТЕ!

Я, звичайно, знав, що адміністрація Рейгана, яка так заповзято зайнялася воєнним бізнесом, поставить справу на широку ногу. І все-таки був вражений, коли, прокинувшись якось рано-вранці, побачив перед своїм будинком танк.

Протираючи зі сну очі, я відчинив двері і на порозі зіткнувся з одним із відомих кожному американцю типів, отих, що непокоїть вас удома вкрай несподівано, пропонуючи який-небудь товар. На його зігнутий лівий руці лежала дощечка із затискачем для паперів, який ледь утримував товстий стос накладних, змережених, як завжди, зовсім нерозбірливим почерком.

— Розпишіться в отриманні ось тут, — сказав він.

— В отриманні чого? — все-таки запитав я.

— Вашого танка, — відповів він.

— Але я не замовляв ніякого танка, — заперечив я.

— Це мене не стосується, — відрубав він.

Через годину мене знову розбудив дзвінок у двері. Поліція.

— Не підкажете, чий це танк блокує вуличний рух? — поцікавилися поліцейські.

— Не маю ані найменшої уяви, —

відповів я. — Це, либонь, чийсь жарт. — Що ж, розберемося, — сказали охоронці порядку і конфіскували танк.

Я ні разу й не згадав про цю історію до тих пір, поки не отримав поштою рахунку від уряду Сполучених Штатів на астрономічну суму.

Я викинув його в сміттєпровід.

Через день чи два прийшов лист на офіційному бланку. Починався він так: «Поздоровляємо вас! Тепер ви стали власником танка, досконалішого од усіх, будь-коли створених американськими конструкторами. Одне, дорогий друже, не слід утішати себе надією, що з допомогою самих тільки танків ми зможемо захистити наші кордони од агресивного радянського комунізму. Для того, щоб наша оборона стала справді нездоланною, пропонуємо вам доповнити ваше придбання різноманітними досконалими винищувачами-бомбардувальниками, вертольотами і підводними човнами, широкий вибір яких ви завжди знайдете в наших арсеналах...»

Я викинув і це послання.

Через кілька тижнів пошта притарбанила ще одне. В ньому стояло: «Всі ми зайняті важкою повсякденною боротьбою з замірами радянського

комунізму і часом забуваємо про рахунки...».

Цей лист я відправив услід за іншими.

Та невдовзі переді мною знову лежав офіційний конверт. Цього разу лист починався словами: «Із співчуттям доводимо до вашого відома, що віднині передаємо справу про несплату вами федеральних рахунків у руки приватної фірми, яка спеціалізується у галузі стягування заборгованості...».

Я знову спровадив його у сміттєпровід.

Через тиждень задзвонив телефон. Я зняв трубку. Із неї понеслося: «Ну ти, паразит, коли будеш платити за свій танк?»

Я кинув трубку. Але того ж дня на роботі начальник викликав мене до себе.

— Товари, які купують наші службовці на свою зарплатню, нас зовсім не цікавлять, але коли наш працівник замовляє танк вартістю в кілька мільйонів доларів і відмовляється платити...

Я написав у Білий дім, державний департамент і міністерство оборони. Кожен лист починався так: «Ваші комп'ютери зробили помилку. Танка я не замовляв, і ви випадково...».

У відповідь федеральний уряд запропонував наприкінці цього тижня відвідати наші арсенали і за приступною ціною вибрати будь-яку зброю, що впаде мені в око...

Я знову відправив листа федеральній владі, у якому написав: «Танк, присланий мені через помилку вашого ідіотського комп'ютера, конфіскований поліцією. Пропоную вас сплатити штраф і забрати танк, який ви можете використати як речовий доказ, якщо вирішите порушити справу проти відділу постачання міністерства оборони».

На це мені повідомили, що незабаром подадуть на мене в суд за несплату. В цьому посланні також зазначалося: «Ваша пропозиція використати вищезазначений танк проти федеральних арсеналів у той період, коли влаштований там літній розпродаж військової техніки зацікавив численних відвідувачів, являє собою грубе порушення законів, які регулюють торгівлю зброєю. Згідно з нашими даними, ви не є державою Ізраїль, і тому ваші дії можуть у край розгнівати конгрес».

«Нью-Йорк таймс».

ЯК ЛУНС ЛУНСА ПІДВІВ

Порівнюючи західних генералів із західними дипломатами, кажуть, що в них на язиці те, що в інших на думці. Але трапляється іноді й так, що й у тих дипломатів і на думці, і на язиці одне й те ж. І сталося таке недавно не з якимось там недосвідченим новачком у дипломатії, а з Йозефом Лунсом, старим, тертим голландським дипломатом, нинішнім генеральним секретарем НАТО.

Запопадливисть пана Лунса перед його американськими хазяями загальновідома. «Наш крацій адвокат у Північноатлантичному союзі», — чи то схвально, чи то іронічно написала якось про нього американська газета «Крістен сайєнс монітор».

І справді, той адвокат Вашингтона дуже стараний. Такий стараний, що аж перестарався. А було це так.

Скликав генеральний секретар НАТО чергову прес-конференцію, щоб — укотре вже! — похвалити політику Сполучених Штатів.

Того разу взявся він розхвалювати створення американських збройних так званих «сил швидкого реагування». І треба ж було, щоб якраз саме отут

із Лунсом стався той, досить-таки рідкісний, випадок, коли в дипломата і на умі, і на язиці одне й те ж саме! Замість отого хитромудрого — «сили швидкого реагування», Лунс узяв та й бовкнув: «Сили швидкого втручання».

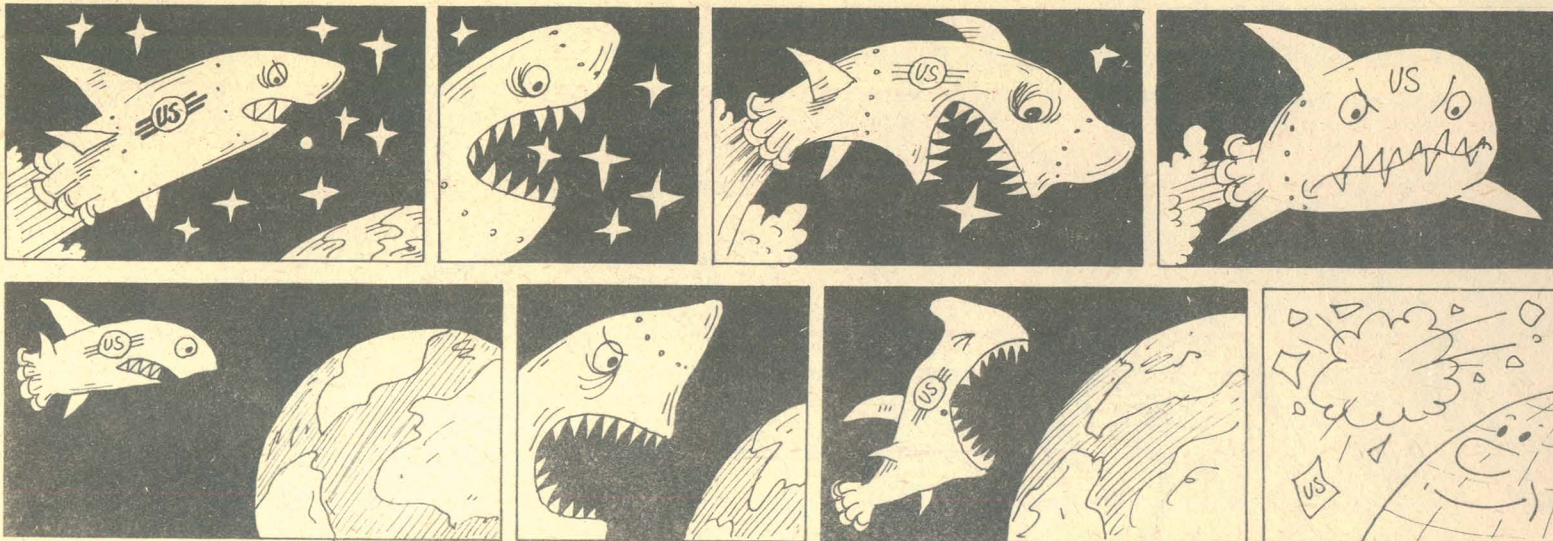
Можете собі уявити, що на тій прес-конференції знялося! А Лунс не відразу й второпав, чому це присутні журналісти так зашуміли, а дехто й голосно засміявся. Не второпав і ще раз ляпнув: «Сили швидкого втручання»...

Одне слово, підвів Лунс і самого себе, і панів із Вашингтона — вони ж бо так стараються переконати всіх (до речі, часто й за допомогою того ж таки Лунса), що в жодні внутрішні справи інших країн не втручаються.

Ну, а як же журналісти? Дехто з них, звісно, зрозумів усе досить-таки вірно. І, можливо, найвлучніше про цей випадок писав кореспондент датської газети «Ланг ог фольк»: «Йозеф Лунс один лише раз спробував сказати правду, та й то тоді, коли сказав не те, що хотів».

В. ЯКОВЕНКО.

Мал. Є. МИЛУТКИ

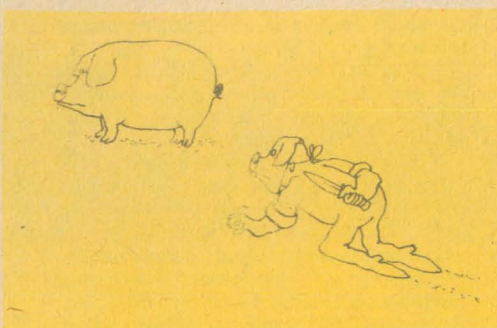

Чим кінчаються агресивні зазіхання...

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Малюнки з журналів: «ШЛУОТА» — Вільнюс, «ЧАЯН» — Казань, «МУШТУМ» — Ташкент, «ХЕНЕК» — Уфа, «АРА» — Алма-Ата.

Мал. А. ДЕЛТУВА

Без слів.

Мал. В. КОСМИЛІНА

— Ну, як юшка?
— Думаю, що десь новий хімкомбінат побудували.

Мал. А. ГЕРЕСЬВА

— Чому голите тупою бритвою?
— А він у нас іще учень. Боїмося, щоб нікого не порізав.

Якщо ти бажаєш удосконалити свій почерк, уклінно запрошуємо тебе до нас у пересувну механізовану колону № 2 тресту «Укрзв'язокбуд».

Ти поцікавишся, яке відношення до каліграфії має ПМК. Річ у тім, що у наших діловодів вийшла з ладу друкарська машинка № 958584. Вирішили полагодити її у майстрів місцевого відділення Львівського заводу по ремонту лічильно-друкарської техніки. Кілька місяців минуло відтоді, як здали машинку в ремонт. А коли нарешті одержали, то переконалися, що поремонтовано її неякісно.

Але ж листуватися з установами нам все одно треба. Тому вирішили відкрити у себе курси каліграфії без відриву від виробництва. Біда примусила!

М. ПИСОВСЬКИЙ.

м. Тернопіль.

Досі я вважав, що непогано знаю рідну мову. Принаймні, коли я щось говорив оточуючим, мене розуміли, а я, у свою чергу, розумів оточуючих. Навіть якщо дехто з них висловлювався трохи кучеряво: приміром, замість того, щоб сказати «мало», говорив «недостатня кількість».

А от недавно переконався, що можна розмовляти однією і тією ж мовою, проте зовсім одне одного

Друже
Перче!

не розуміти. Звернувся я в Головне управління торгівлі міста Києва зі скаргою про те, що в магазин № 386 Шевченківського райгастрономторгу завозять мало молока, за ним довго доводиться вистояти в черзі, бо сам молочний відділ міститься в незручному, тісному приміщенні.

Заступник начальника Головного управління Л. В. Шипук сповістив мені, що «фонди на цільномолочну продукцію розподіляються магазином суворо за питомою вагою», що молочний відділ магазину № 386 «утримується в належному санітарному стані».

Ось тепер сиджу я і сушу голову, що воно таке — розподіл фондів за питомою вагою? Багато це, мало чи саме якраз? І що це за одиниця розподілу — питома вага, чи для всіх вона однакова? Якщо однакова, то чому ж тоді у магазині № 70 (але Радянського райгастрономторгу) молока завжди вдосталь?

Бачиш, друже Перче, скільки запитань може викликати відповідь, якщо вона написана так, щоб лише відкараскатися від заявника.

О. ДЕЛЕНДИК.

м. Київ.

Правду кажуть: якщо комусь щастить, то й решетою риби наловить, а якщо не щастить — то й на рівному спіткнеться.

Здавалося б, що може бути простіше, ніж одержати від волинської обласної контори «Сільгоспкомплект» підігрівач повітря ВПТ-600, встановити його і підсушувати насіння льону нового врожаю. Тим більше, що по ньому і їхати не треба: ця контора доставляє обладнання так званім централізованим завезенням.

Одержати підігрівач справді було просто. Доставили його нам, можна сказати, під самісіньку хату. Проте підсушувати ним ми нічого не можемо, бо устаткування виявилось некомплектним. Наші візити в контору нічого не дали. Отож і думаємо: якщо всім так централізовано завозять, то чи не варто організувати також централізоване розвезення?

П. ГЕРЕСЬ,

бригадир тракторної бригади колгоспу «Волинь» Любешівського району на Волині.

«Як бульдозер не може працювати без пального, мастил і води, так і Микола Іванович не може жити без праці, без техніки. У цьому є якась закономірність».

(3 текстовки до фотознімка в районній газеті).
Надіслав Б. КОЛОВ.

«Де які громадяни міста перейшли в комунальні квартири, а собак залишили дома. Тепер безквартир-

ні собаки бігають по вулицях і ніякий закон на них не діє».

(Із скарги).

Надіслав П. РОМАНЕЦЬ.

«На протязі роботи 3-х років за ним не було ніяких порушень крім подяки за роботу».

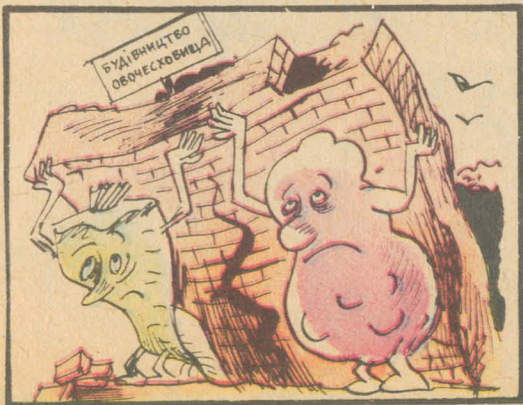
(3 характеристики).

Надіслала О. ЯРОЩУК.

КОМЕНТАРІ ПОЕТИЧНІ ПРО СПРАВИ ПРОЗАІЧНІ

«Де кілька років тому наш колгосп досить активно розпочав будівництво овочесховища. Звели навіть стіни. Та на тому будівництво й закінчилось. Простояли ті стіни до весни цього року й розвалились. А голову колгоспу Зиму Галину Йосипівну це, видно, анітрохи не хвилює».

Мешканці с. Франківки Чернобаївського району Черкаської області.

НЕ СХОВАЄШ...

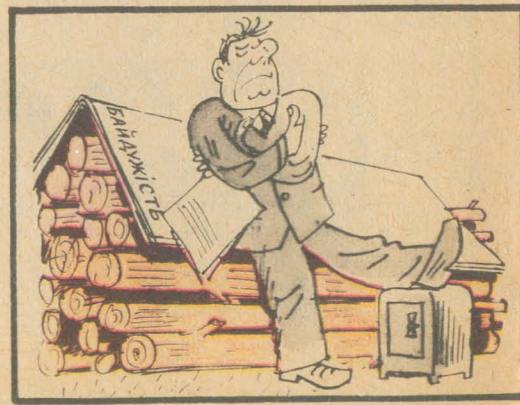
Розпочинаєм будувати.
Бува, аж надто вже завзято.
Неначе граєм на дуду...
Минає ж час.

А результати?
Іх просто — нуль.
Кінці б сховати...
Та «результати» — на виду.

НЕ ГОРИТЬ...

Коротка буде наша мова.
Навіщо зайве тут казати.
Байдужість —
це як мокрі дрова,
Ти їх підпалюй —
не горять.

Валентин КИРИЛЕНКО.

«Може, ти, Перче, знайдеш слова, які пробудили б совість нашого голови сільради т. Щербини Івана Григоровича, змінили б на краще його ставлення до інвалідів Великої Вітчизняної війни і сімей загиблих. Двічі — ще у вересні позаминулого й серпні минулого років здавали ми голові сільради гроші на дрова, які виділено по рознарядці райсоцзабезу. Та до цього часу — ні дров, ні грошей».

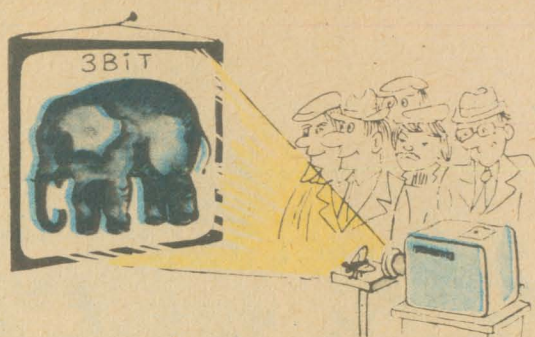
О. І. ПІГУЛЬСЬКА.

с. Перейма Балтського району Одеської області.

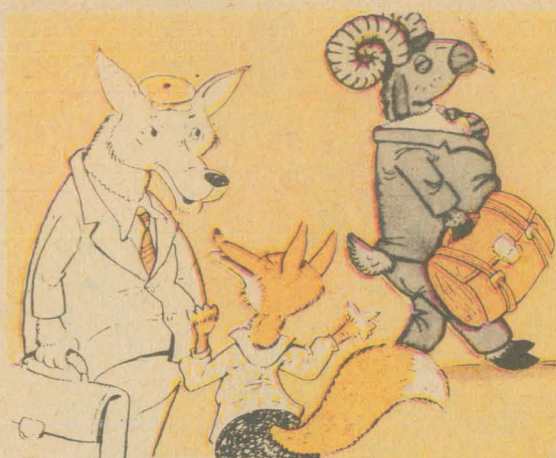
— Дякувати долі, чоловіче, машина не постраждала!..

Мал. Б. КОЛІСТРАТОВА

Без слів.

Мал. Е. ГЕЛЬМСА

— Працівник він, звичайно, нікудишній, зате дуже пробивний.

Отсканировал reduktor для rutracker.org

Вибірник СПЕГАСА

«Іще й дівчина всміхнулася
З такою любов'ю,
Так, немов подарувала
Одразу карбованець».

М. Н-ий з Ворошиловграда.

— Для палкішої любові і точнішої
рими могла б і на десятку розщедри-
тись.

«Відмовити одразу? Ні.
Він вислухає вас уважно,
Хитнеться і зітхне поважно,
І аж тоді вже скаже: «Ні!»

Б. С-ий з Козятина.

— Попросіть буфетницю повторити!
Похитається-похитається та й підпише.

«Далі — бац! Мене під груди,
Батечку мій! Рідні люди!...
Тут як крикне:

«Ха!.. Те-те!..»

Зрозумів я —

ка — ра — те...»

П. К-ір з Вінниці.

— Ну, якщо «Ха!.. Те-те!..», то це
ж кожному зрозуміло!

«Веться стрічка,
Веться стрічка,
Не струмочок
І не річка.
Я по ній
Через місток
Сам прямую
В дідсадок».

В. К-ов з м. Костянтинівки
на Донеччині.

— Група довгожителів запитує: а чи
не знаєте ви, випадково, адреси бабсад-
ка!

* Минуло вже півроку, як колгосп
імені Мічуріна здав до Доманівської
райсільгосптехніки два трактори Т-74,
а вони як стояли, так і стоять не
відремонтовані. Про отаку «оператив-
ність» керівників райсільгосптехніки
писалося в одному з листів, надрукова-
ному у № 14 журналу.

Після виступу Перця заступник голо-
ви Миколаївської облсільгосптехніки
І. В. Каляк повідомив, що такий факт
мав місце. Нині трактори відремонтова-
но й повернуто колгоспові. За слабкий
контроль за ходом ремонту тракторів
керівників Доманівської райсіль-
госптехніки позбавлено квартальної
премії.

* «Довгострокова радість» — у заміт-
ці під такою назвою («Перець» № 15)
повідомлялося про те, що сім'я Голобо-
родько В. Г. (місто Прилуки на
Чернігівщині) виграла по лотереї швей-
ну машину, але ось уже чотири місяці не
може одержати цього виграшу.

Як повідомив редакції голова викон-
кому Прилуцької міськради І. Ф. Харин-
ко, належний Голобородько В. Г. ви-
граш видано.

* У листі до редакції жителі села
Твердомедове (Херсонська обл.) ви-
словлювали своє невдоволення поганою
роботою місцевого магазину: товари
завозяться рідко, склопосуд не при-
ймають та й, взагалі, на дверях часто
висить замок.

Голова Великоолександрівського
райвиконкому тов. Семилетов повідо-
мив, що тепер магазин укомплектовано
новими продавцями, завезено товари

першої необхідності, овочі, затверджено
розпорядок дня. А для прийому склота-
ри підготовлено приміщення.

* Колгоспники села Кути (Івано-
Франківська обл.) поскаржилися редак-
ції на те, що у райвиконкомі не реагують
на їхні заяви та прохання відремонтува-
ти пішохідний місток через річку
Черемош.

Після втручання в цю справу «Перця»
голова виконкому Косівської райради
тов. Ілик повідомив, що згаданий місток
відремонтовано.

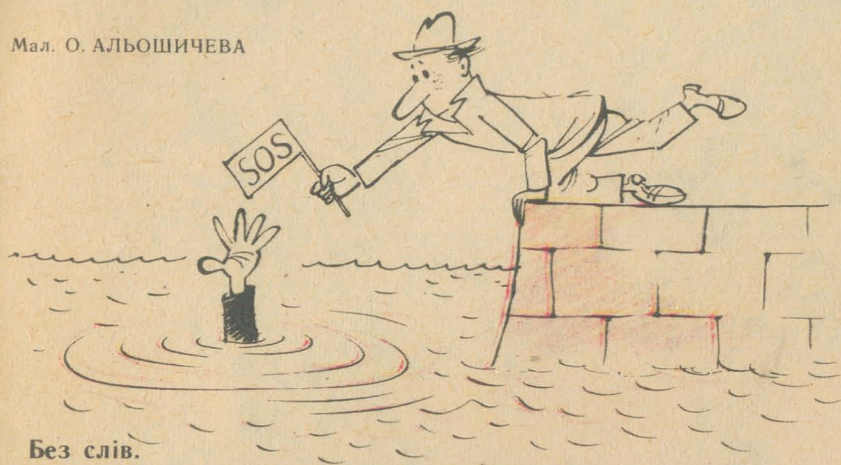
* Про те, що баню в селі Сальниця
(Вінницька обл.) давньою вже відкри-
ли на ремонт, йшлося в листі жителів
цього села.

Голова Хмельницького райвиконкому
В. М. Хижняк сповістив редакції, що
баню капітально відремонтовано й вона
вже працює.

* Свого часу Полтавський завод
легкого машинобудування критикував-
ся за погану якість продукції — машини
КЛ-1. Заводські спеціалісти разом із
проектантами модернізували машину,
але випустити її модернізований ва-
ріант підприємство не мало змоги,
оскільки Головне управління по поста-
чання і збуту електротехнічної продук-
ції Держпостачу УРСР не дало під-
приємству комплектуючих деталей. Про
це йшлося у листі директора заводу
І. Тимченка, опублікованому в
№ 16 журналу.

Начальник «Укрголовелектро»
А. В. Мадеев повідомив редакції, що
завод одержав усе необхідне для випус-
ку нової машини.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА
(заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 21(1111)
(на українському мові).
Видається двічі на місяць.
Іздательство «Радянська Україна».

Здано до набору 01.10.81. Підписано до друку 21.10.81. БФ 13545. Формат видання 70×108/8.
Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 3.300.000. Зам. 04518.

© Журнал «Перець», 1981 р.

Рукописи не повертаються.

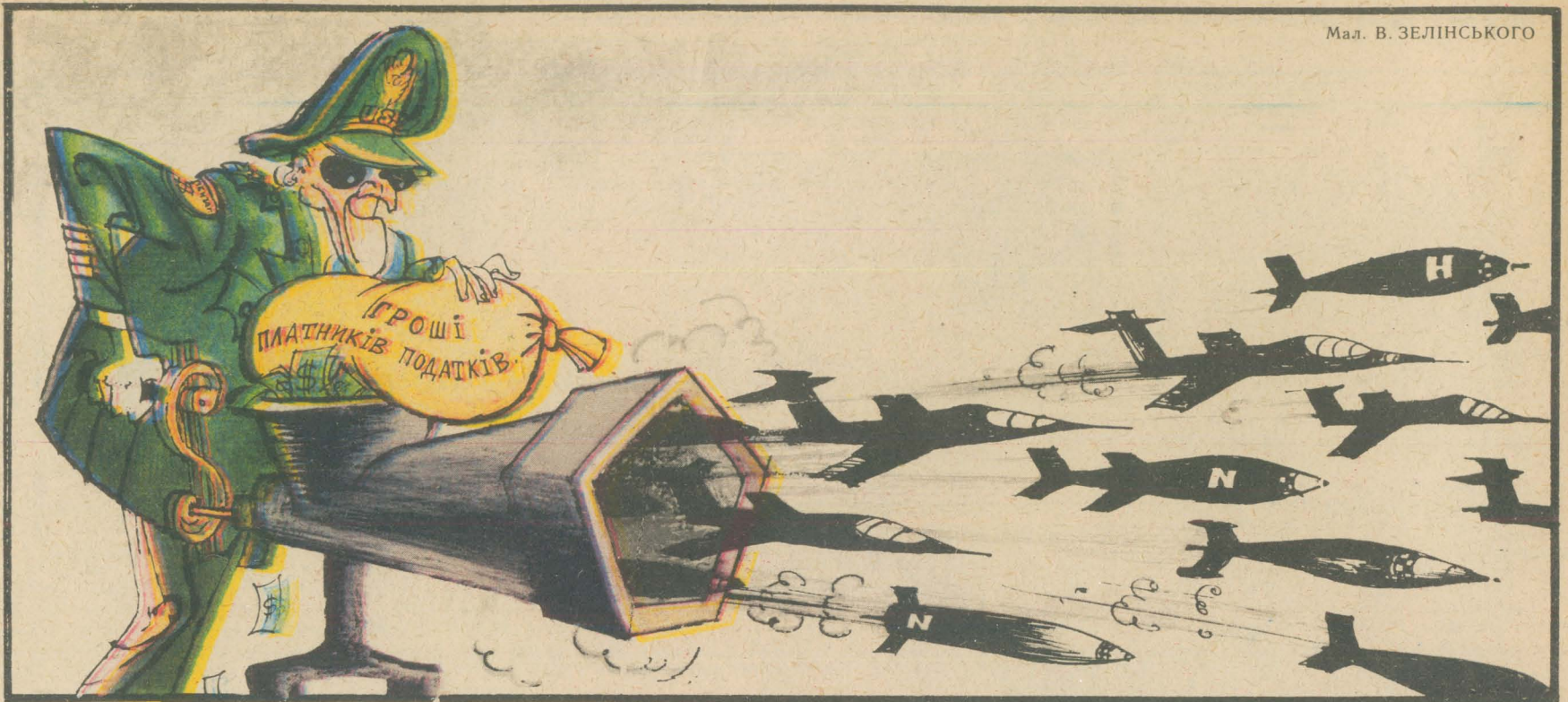
Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

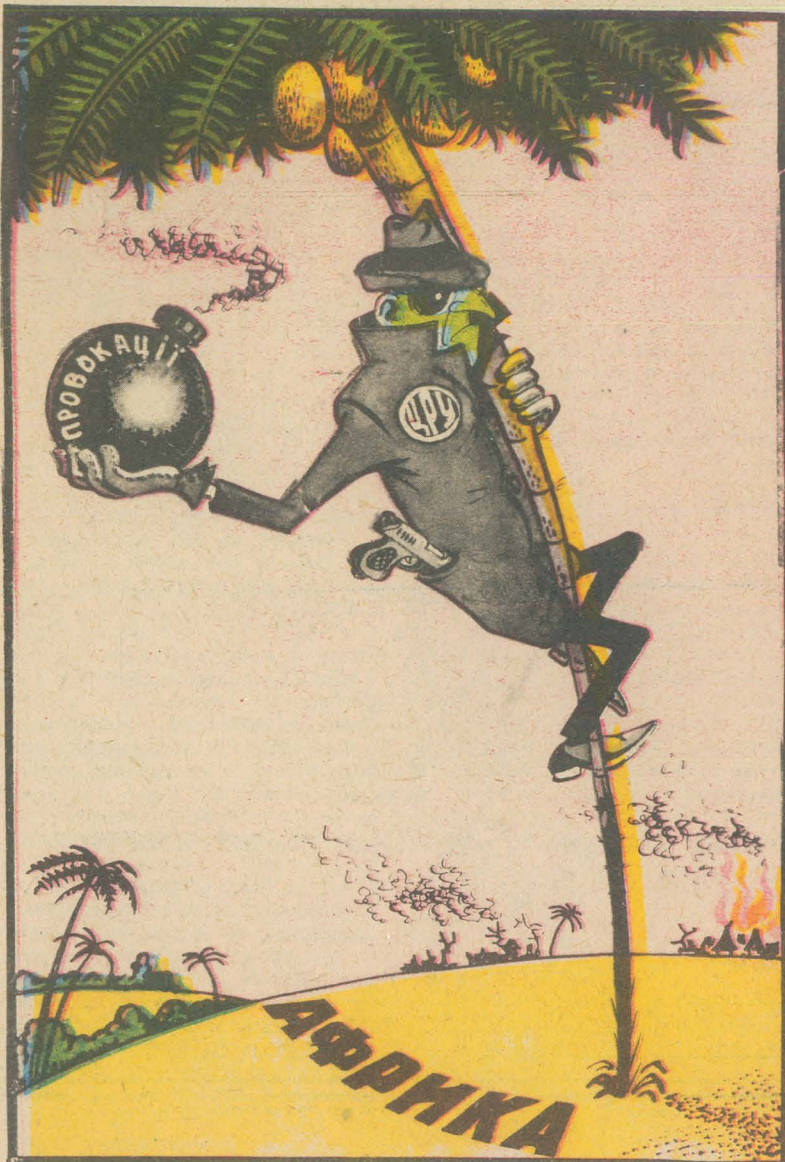
Перемелює...

У НЕЙТРОННІЙ АМЕРИЦІ

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

«Американська адміністрація публічно заявила про свій намір посилити підривні акції ЦРУ на африканському континенті».
(3 газет).

Мал. А. БОРДУНІСА

Із своїм «кокосом».

— Ну, чого ви ото так переживаєте? Я вас уб'ю, зате ж сумочка залишиться зовсім цілою!